

המקורבים

בס"ד גליון סו' פרשת ויחי ה'תש"פ

[בשבת אין לברור את העלון אלא על-מנת לקרוא ממנו מיד אפילו מעט]

גליון שבועי להניכי הישיבות בני התורה המקורבים לאורו של רבינו"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א

מתחדשים

חדשות המקורבים

דבר העורך

שעות ששינו עולם: רשמים קצרים על האירוע הגדול של השנה!

אלפי אנשים מכל רחבי הארץ השתתפו ביריד הספרים הענק והילולת מוהרנ"ת המרכזית שנערכו באולמי היכלי מלכות בבני ברק

בשמיניית עולה על כל דמיון... קשה להעלות בכתב את הרשמים הכבירים מהאירוע הגדול והשנתי של חסידי ברסלב בארץ-הקודש - יריד הספרים הענק והילולת מוהרנ"ת המרכזית שע"י בית המדרש 'משיבת נפש' ב"ב. אך למען יעמדו לימים רבים ננסה לבוא בשורות הקצרות דלהלן 'למען' מעט ממה שהיה שם.

* * *

נקדים בהכנות לאירוע. לקראת היריד וההילולא הופצו ברחבי הארץ אלפי קמלוגים מושקעים עם מיטב המכונים של ברסלב יחד עם מכונים נוספים שבאו ליריד הספרים. בנוסף נתלו ברחבי הארץ מודעות ענקיות מאירות עיניים שבישרו לציבור על האירוע הגדול.

ביום שלישי בערב אלפי אנשים זרמו לאולמי 'היכלי מלכות' ברחוב שלמה המלך בבני ברק וגדשו את האולם.

בשעה 6:00 נפתח יריד הספרים והמוני האנשים התרגשו למראה מגוון הספרים העצום והוצאות הספרים שבאו ליריד. אלפי ספרים נקנו במהלך כל הערב הגדול.

ההילולא הגדולה נפתחה במשאו הנפלא של הרה"ח ר' אברהם יצחק הלוי כרמל שליט"א, בדברותיו הרחוב בגודל מעלת רבי נתן בדבקותו כרבנו מוהר"ן זיע"א ובגודל מעלת ההתבודדות.

לאחר מכן פצחה התזמורת המיוחדת - תזמורת 'פייער' [= אש. בכרסלב ברענט אפייער" ... = בכרסלב בויערת אש...] - במחרוזת ניגוני פתיחה נפלאים.

לאחר מכן נשא מדברותיו הרה"ח ר' יעקב נתן אנשין שליט"א אשר כדרכו הנפלאה הרחיב לבאר בעניין איך לקבל את ההתחזקות של רבי נתן בצורה נכונה.

לאחר מכן התזמורת בניצוחו של ר' אהרל"ה בנדר ניגנה מחרוזת ניגוני ברסלב.

המשך בעמוד 11

שלום לקוראנו הנכבדים!

בגליון שלפנינו נפתח במדור מתחדשים עם רשמים קצרים על יריד הספרים הענק והילולת מוהרנ"ת המרכזית שהתקיימו בבני ברק; נעבור למאמר נפלא על הפרשה במדור פשט ופנימיות (מומלץ גם לשמוע את השיעור מתוך קו המקורבים); לאחר מכן נכנס למדור ללכת עם תורה - ניצוצות אורה בהבנת תורת רבינו הקדוש - מסיימים עם תורה ז' ולכבוד סיום התורה מדור נרחב במיוחד; נחתום במדור הכהיר שער ברסלב עם הסידרה החדשה והנפלאה בעניין 'השילוב בין דרך ברסלב לדרך ליטא, הילכו שניהם יחדיו? והשובע: המשך סוגיית לימוד התורה במשנת ברסלב.

* * *

ברוך ה' אנו זוכים להוציא את העלון זו השנה השניה. פנינו להרחבת העלון ולשיפורו לשביעות רצון קוראנו הנאמנים. לצורך כך אנו נשמח לקבל את הארותיכם והערותיכם בנוגע לכל חלק מהעלון. אנו מעוניינים לחזק את ההפצה ברחבי הארץ. לכן נבקש בזאת מכל המעוניין להיות מפיץ בשכונה \ ישיבה \ כולל \ בית הכנסת שלו - נא לעדכן אותנו. אפשר גם להשאיר הודעה בקו.

**חדש! ניתן לעשות מנוי שבועי לעלון דרך מכשירי 'קהילות' בבתי הכנסת. קופת 'עלמא דאורייתא'.
בברכת חורף בריא גדוש עליה והצלחה! העורך**

השיעורים הקבועים!

השיעורים הקבועים לשבת פרשת ויחי ולשבוע פרשת שמות

יום	חדש טבת	היום ה'דף	משנה ברורה עמוד היומי 'דרשו'	ליקוטי מוהר"ן ח"ב	ליקוטי הלכות חלק ח	העמוד היומי תיקוני הזוהר
ז	יד	ח	חזרה	כו.	כ	קכח:
א	טו	ט	תנא, יג-ד	כו:	כא	קכט.
ב	טז	י	תנא, טו-ז	כח.	כב	קכט:
ג	יז	יא	תנא, יז	כח:	כג	קל.
ד	יח	יב	תנא, יח	כט.	כד	קל:
ה	יט	יג	תנא, יט-כא	כט:	כה	קלא.
ו	כ	יד	חזרה	ל.	כו	קלא:

התורה הנלמדת בחבורת 'תמימי דרך' העולמית: ליקוטי מוהר"ן, חלק ראשון, תורה ח.

עלון 'המקורבים' ©

ליצירת קשר, לתרומות, להנצחת שם, לקבלת הגליון האימייל, למוקדי ההפצה, ולפרסום בגליון פנו לקו 'המקורבים': 077-31-40-331 והשאירו הודעה בשלוחה: 72 או האימייל: E0773140331@GMAIL.COM

* * *

ניתן לתרום (וכן לקבל את הגליון עד לביתכם) דרך מכשירי 'קהילות' בכל רחבי הארץ! וכן דרך קו 'קהילות': 0732757000 בשלוחה: 11318. או דרך קו 'המקורבים' בשלוחה: 09. תזכו למצוות!

* * *

נשמח לקבל כל חומר לגליון ע"י שליחה לכתובת האימייל הנ"ל עד יום שני בערב בצירוף שם מלא ומיקום עיר! (אפשר שם וכתובת בדויים, ולציין זאת), עם זאת, אין התחייבות שהדברים יפורסמו, ואין לראות באי-פרסומם שום צד פגיעה (יתכנו הרבה סיבות, גם טכניות), בהצלחה!!

~ יחודא עילאה – ויחודא תתאה ~

פרשת ויחי היא הסיום של חומש בראשית.

חומש בראשית – הוא היסוד של העולם, ובו מבוארים כל היסודות שעליהם מושתת העולם; תחילתו כבריאית העולם, ממשיך בעשרה דורות שמאדם ועד נח ומעשה דור המבול ודור הפלגה, אחר כך עשרה דורות שמנח ועד אברהם, ואז מתחיל להאריך הרבה בסיפור תולדותיהם ומעשייהם של האבות הקדושים אברהם יצחק יעקב, ומסיים באריכות בענייניו של יוסף הצדיק.

והפרשה הזאת פרשת ויחי – הוא הסיום של כל הסדר הזה, ולכן הוא גם התמצית וה'שורה' התתונה' של חומש בראשית. בפרשה זו הוא סיום חייו של יעקב אבינו ויוסף הצדיק, וסיפור הפרידה של יעקב אבינו מהשבטים וברכתו להם, וכאן נמצא הסיום של חומש בראשית וההכנה לחומש שמות וכל ההמשך.

והנה יעקב אבינו סבר שבפרשה זו יכול להסתיים התורה, ויכול להיות מיד הגאולה השלימה ותיקון העולם, אך התברר לו שעדיין לא הגיע הזמן ועדיין אין זה סיומו של המעשה, אלא תחילתו, וכפי שיתבאר כל זה להלן בעז"ה, וכפי שנראה, ב'מסקנא' הזאת טמון כל הכח שלנו להמשיך את הדרך הזאת, ולהחזיק מעמד בכל הגלויות וכל מה שעובר עלינו בכלל ובפרט עד הגאולה האמיתית והשלמה.

* * *

נראה תחילה את התמיהות שיש בפרשה זו:

א. פרשה זו סתומה – הפרשה היחידה בתורה שאין שום הפרש בינה לבין הפרשה הקודמת לה. ונהנה רש"י פירש משום שנסתמו עיניהם ולבם של ישראל, ומפני שביקש יעקב לגלות את הקץ ונסתמה ממנו. ולפי זה הוא מרמוז על עניין של צער, אמנם בזה הקדוש מבואר שהוא מרמוז על עניין של שמחה. האם יש סתירה ביניהם?

ב. 'ויחי יעקב בארץ מצרים שבע עשרה שנה' – פתיחה זו מיותר לכאורה, שהרי בא בעיקר לספר הסתלקותו של יעקב, ואם כן היה לו להזכיר מיד סיכום מניין שנות חייו, וממילא נדע שבמצרים היה שבע עשרה שנה.

ג. כל המעשה עם מנשה ואפרים הוא עניין נפלא, ומעון הרבה ביאור. א. מה מהותם של מנשה ואפרים ביחס לשאר השבטים. ב. מה היה המשא ומתן בין יעקב ליוסף האם הם ראויים לברכה. ג. מה היה הויכוח בין יעקב ליוסף את מי להקדים. ד. מדוע דווקא בהם יברכו כל ישראל 'ישמך אלוקים כאפרים וכמנשה' ולא בשאר השבטים. ה. מה עניינו של החלק המיוחד שהחליט לתת ליוסף, ומדוע.

ד. הסתלקותו של יעקב הוא פלא והפלא: א. מתחילה רצה לגלות את הקץ ונסתלקה ממנו שכינה – האם מעה בזה שרצה לגלות? ואחר שלא עלתה בידו – מה היה העצה שעשה? ב. מהו ההדגשה 'האפפו' ו'הקבצו', והלשון 'בני יעקב' ו'בני ישראל'. ג. האם רצה לברך את השבטים או להוכיחם.

ביאור הפשט

בפרשה זו, הלכו גם מפרשי הפשט [רש"י והרמב"ן] בדרך הדרש.

אמנם באור החיים הקדוש מבאר הדברים גם בדרך הפשט. ותוכן דבריו הוא: א. יעקב 'חי' שבע עשרה שנה, כי בכל השנים שקדמו לזה היה מסובב בצרות עם עשיו ולכן ועם מעשה דינה ויוסף, והיה לו חיים של צער, ורק בשנים אלו היה לו חיים של אושר ושמחה. ב. יוסף נחשב לא רק כ'בנו' של יעקב אלא כמו יעקב בעצמו, ועם ישראל נקראים 'בני יעקב ויוסף' (תהלים עז) ולכן הוא בעצמו אינו במספר השבטים, אלא שני בניו שנולדו לו, הם נחשבים

כמו בניו של יעקב, ולכן הם נחשבים במספר השבטים. ג. מה ששאל יעקב 'מי אלה' לא מפני שלא ידע מי הם, אלא כדי לעורר את אהבתו ורחמיו עליהם. ד. בפסוקים אלו שקיבץ יעקב את בניו – לא פירש כלום, והוא פלא.

ביאור הדרש

רש"י והרמב"ן פירשו העניין בדרך דרש. א. פרשה זו מרמזת על הגלות, ולכן פרשה זו סתומה משום שהגלות סתומה לבם ועיניהם של ישראל (רש"י), ובפרשה זו מרמוז כיצד התחיל גלות אדם וכיצד יהיה הגאולה (רמב"ן). ב. כששאל 'מי אלה' היה מפני שראה שאינם ראויים לברכה, וביקש יוסף רחמים וברכה. ג. כשהקדים את אפרים למנשה היה נחשב לנבואה והיה אסור לשנות (רמב"ן). ד. כשקיבצם ביקש לגלות להם מה יהיה כימות המשיח ונסתלקה שכינה, ולכן התחיל לדבר עמהם דברים אחרים, ובתחילה הוכיח את חלקם, וברך את האחרים, ולבסוף ברך את כולם.

ביאור הפנימיות

בזהר הקדוש מבואר ששבע עשרה השנים הללו היו השנים הטובות ביותר, ודווקא לכן פרשה זו סתומה להורות שהשנים הללו היו כולם טובות בלי שום הפסק של צער וצרה. והוא פלא, כי הרי דווקא בשנים הללו היה במצרים, והם היו תחילת הגלות ואיך ייתכן שדווקא הם היו הטובות ביותר.

אלא שבפנימיות העניין היה כאן מהפכה ככל התפיסה של משמעות 'החיים', והחידוש הזה מתגלה בפסוק זה 'ויחי יעקב בארץ מצרים' ועוד יותר בסיפור הסתלקותו של יעקב, כשרצה לגלות את הקץ ונסתלקה ממנו שכינה, ועניין זה מבואר בליקוטי הלכות.

* * *

וביאור העניין הוא כך:

יעקב אבינו ביקש כל ימיו 'לישב בשלוח' (כדברי רש"י בפרשת וישב), והיינו שהיה סבור שהחיים האמיתיים הם במצב של שלוח ומנוחה, בלי נסיונות וכלי הפרעות ובלבולים. וממילא כל השנים שהיה לו נסיונות עם עשיו ולכן ועם מעשה דינה – היה נחשב אצלו למצב של 'בדיעבד'.

ואמנם יעקב אבינו לא התבלבל מכך, וקיבל הכל באהבה ועבד את השם יתברך גם מתוך המצב הזה, והוא זה שתיקן תפילת ערבית, אבל עדיין היה סבור שאין זה המצב שצריך להיות 'לכתחילה', אלא שבדיעבד מאחר שהוא כך – צריך לקבל זאת באהבה, אך המשיך לצפות למצב של שלוח.

והקב"ה רימוז לו בכך ש'קפץ' עליו רוגזו של יוסף שאין הדבר כן, ואין כאן המקום לישב בשלוח אלא לעתיד לבוא, אך עדיין לא ירד יעקב לסוף העניין, וכאשר הגיע לפרעה ושאל אותו 'כמה ימי שני חייד' ענה לו 'מעט ורעים היו ימי שני חייד', ולא אמר זאת במרוניח ח"ו, אלא מתוך מחשבה שכל השנים הללו עדיין אינם נקראים בשם 'חיים', כי היו כולם מצב של נסיונות והתמודדות. ומובא בדברי חז"ל שנענש על כך.

ואז הבין את האמת, שבאמת המצב של הנסיונות אינו מצב של 'בדיעבד', ובכלל אין המושג 'חיים' תלוי בשום מצב ותנאי, אלא רק באיזה אופן שהאדם מקבלו; אם מקבלו כראוי ועובד בו את השם יתברך – זהו החיים 'לכתחילה' ביותר, ואם לאו – לאו. ובאותו רגע התחיל 'לחיות', ולכן שבע עשרה השנים הללו – הם אלו שנקראו בשם 'חיים', אף שהיה במצרים, כי את החיים הללו ראה יעקב אבינו כ'חיים'.

ועניין זה התגלה בעת הסתלקותו.

יעקב אבינו רצה לגלות את הקץ. ובוודאי אין עניינו שרצה לגלות 'מתי' יהיה הקץ, כי אין בזה שום תועלת, רק להיפך, שהרי כל כוחנו לעמוד בגלותנו הוא רק מהמת התקווה שהיום בן דוד בא, ואילו היו יודעים מתחילה שצריך להמתין כל כך, היו נופלים בדעתם מבלי תקומה, ולכן 'תפה רוחם של מחשבי קצין, כי מייאשים את העם מן הגאולה – הן אלו שקודם אותו 'הקץ' שרואים שצריך להמתין הרבה, והן אלו שאחר אותו 'הקץ' שסוברים שאבד סברם ונכעין שהיה בזמן מרדכי, שהיה להם קץ של שבועים שנה, וסברו בטעות שכבר עבר ונתיאשו מן הגאולה, ולכן היה כל הנפילה והגזירה[.]

אלא יעקב אבינו רצה 'לגלות' את הקץ, היינו להביאו יתכף ומיד ממש. כי סבר שזהו הזמן המובחר לתיקון העולם, אחר שאברהם אבינו התחיל לגלות האמת ועדיין היה לו פסולת שהוא ישמעאל, וכן יצחק היה לו פסולת שהוא עשוי, ויעקב הייתה מיטתו שלמה, וסבר שהגיע זמן הגאולה ותיקון השלם. וכשנסתלקה שכונה, אמר שמוא יש פסול בזרעי, ענו כולם ואמרו 'שמע ישראל, ה' אלוהינו ה' אחד', כשם שאין בלבך אלא אחד כך אין בלבנו אלא אחד. ענה יעקב ואמר 'ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד'. ועבר לדבר דברים אחרים.

וביאר העניין, שיש 'יהודא עילאה' [ייחוד עליון] שנקרא 'שמע ישראל', ויש 'יהודא תתאה' [ייחוד תחתון] שנקרא 'ברוך שם', שאותו אנו אומרים בלחש. ייחודא עילאה – הוא כאשר מתגלה מציאות ה' בגלוי ובפירושי, שמכירים אותו באצבע בלי שום הסתרה, שאז אפשר לומר בקול רם 'ה' אלוהינו ה' אחד' ואין עוד מלבדו. ייחודא תתאה – הוא כמוצב של הסתרה והושך שאי אפשר לראות ולגלות ולהכיר במציאות ה', אלא רק מאמינים שבכל זאת הוא נמצא ולבסוף יתגלה מלכותו.

והיינו שנתגלה ליעקב אבינו, שאמנם מצד ייחודא עילאה כבר הגיע זמן תיקון העולם, אבל עדיין אין זה התיקון השלם והאמיתי, כי התיקון האמיתי הוא רק כאשר יתגלה ייחודא תתאה, שימליכו את השם יתברך מתוך החושך

וההסתרה, דהיינו מתוך גלות מצרים של מ"ט שערי טומאה, ומתוך כל הגלויות האחרות, בפרט הגלות האחרונה ועקבתא דמשיחא שהוא המישים שערי טומאה, ועל ידי זה יתקנו גם את כל המקומות החשוכים והרחוקים והאפלים והנידחים, שכולם יתהפכו להיות כלים לגילוי ה', ובשביל זה עוד לא הגיע זמן הגאולה.

ומאחר שכך, התחיל לדבר עמהם דברים אחרים, דהיינו שהתחיל להכין אותם למהלך זה של ייחודא תתאה. ולכן בתחילה אמר 'האספו' ואחר כך אמר 'הקבצו'. 'אסיפה' הוא ממקום קרוב, ו'קבוצ' הוא ממקומות מפורזים ורחוקים. בתחילה סבר שיש כאן כבר כל כוחות הקדושה ורק צריך להתאסף ולהתחבר יחד, ובהמשך הבינו שצריכים לקבץ כוחות הקדושה מכל המקומות המפורזים.

והתחיל לדבר לכל אחד מהשבטים, כי מעתה יהיה י"ב דרכים של קדושה, שכל אחד יהיה שונה מחברו, וכל אחד צריך להכיר מה החלק השייך לו ולילך לפי דרכו. ויחד עם זה צריכים 'להתקבץ' יחד, דהיינו לאהוז עצמם כולם יחד, ולקבל עצות זה מזה.

ולבסוף כלל כולם כאחד (כדברי רש"י), כי בסוף הגלות לא ידע כל אחד מאיזה שבט הוא, כי הנשמות של הדור האחרון – כל אחד כלול מכמה וכמה חלקי נשמות, ויכול להיות בכל אחד חלקים מכל הי"ב שבטים, וזה הטעם שכל אחד יש לו נסיונות של כל העולם, והטעם שבכל יום ובכל רגע מרגיש אדם אחר לגמרי, וכאן צריך את הכח של כללות כל הי"ב שבטים, שמוה יהיה שלימות הייחודא תתאה.

וזה הסיום של חומש בראשית – כי העולם נברא בשביל פרשת ויחי, כלומר לא רק בשביל ייחודא עילאה אלא גם ובעיקר בשביל ייחודא תתאה, ומכאן יוצאים לדרך זו, עם חומש שמות שמספר על הירידה לגלות מצרים וכל המשך של הדור דעה, וכל הדורות עד היום הזה, כשעל ידי כולם יחד יתמלא התכלית של העולם.

חזק חזק ונתחזק

ניתן לשמוע את השיעור של מאמר זה בקו 'חניכי הישיבות' – ברסלב: 077-31-40-331 בשלוחה: 34

קו 'חניכי הישיבות' – ברסלב:

בני התורה חניכי-הישיבות המקורבים לאורו של

רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א – 077-31-40-331

שלוחה: 1	הודעות ועדכונים.
שלוחה: 2	לשמיעת חלק מהגליונות הנפלאים שע"י 'הקבצו'.
שלוחה: 3	1 - לשיעורים וכנסים שנמסרו למקורבים. הרב ישראל מאיר גלינסקי שליט"א: 3 – לשיעורים לפי נושאים \ על ליקוטי מוהר"ן. 4 – שיעורים משנת תשע"ט. 0 – לכל השיעורים אחרונים.
שלוחה: 4	1 – שיחת חברים \ הודעות מאזינים. 2 – להשארת הודעה למאזינים. 3 – לשלוחת 'הליכה עם תורה' – 'חבורת תמימי דרך'. 4 – למענה וייעוץ.
שלוחה: 5	סיפורי התקרבות וראיונות.
שלוחה: 6	1 – פניני ליקוטי מוהר"ן על התורה. הרב שרגא זילברמן: 2 - שיעורים בליקו"מ. 3 - שו"ת ברסלב. 415 – שיעורים מכלל משפיעי אנ"ש. 6 – שיחות ומכתבי מוהר"א ש"ש. 7 – הזוה"ק בלשה"ק. 8 – דברי גדולי ישראל במעלת לימוד עמוד היומי בזה"ק.
שלוחה: 7	1 – שיעורים ברחבי הארץ. 3 – חברותות ברחבי הארץ. 2 – להשארת הודעה לביקוש שיעור או חברותא.
שלוחה: 8	1 – שירי ברסלב שורשיים. 2 – שירי ברסלב חדשים 314 – שירים כלליים. 5 – שירי 'דרשו'. 6 – תיקון הכללי בניגון. 7. נוסחאות התפילה של הימים הנוראים.
שלוחה: 9	1 – שידור חי.
שלוחה: 0	0 – הודעות קבועות ונחוצות. 1 – הצטרפות לרשימת התפוצה. 2 – להסרה. 3 – לקבלת 2 פרקי תהילים. 4 – השעה כעת. 5 – זמני היום. 6 – לקבלת מס' אישי למערכת. 9 – לתרומות באשראי (דרך 'קהילות').

תרומות באשראי/ך!

מעוניין שהעלון

ימשיך להיות מודפס?

אנו זקוקים לתרומה

שלך!

ניתן לתרום דרך

'קהילות' בקופת

'עלמא דאורייתא'.

או דרך קו 'חניכי

הישיבות' – ברסלב,

בשלוחה: 09.

לתרומה בדרכים

נוספות נא להתקשר:

054-848-73-17

על הפרשה ||| פנינים על פרשת השבוע לאור תורה זו

מה שרצה יעקב שיוסף יעלהו לארץ ישראל

על פי דברי רבינו יובן היטב למה השביע יעקב את יוסף שיעלה את עצמותיו לארץ ישראל, כי כל עניינו של יעקב לירד למצרים הוא כדי לתקן את האמונה והתפילה וכמבואר בפנים (באות א), וא"כ מוכרח לעלות אה"כ בחזרה לארץ ישראל שהוא מקום האמונה והתפילה והניסים אבל אם ה"ו יישאר במצרים שהוא היפוך הניסים והתפילה, א"כ אין כאן תיקון, כי עיקר התיקון הוא ע"י שחזור מזה לעלות לאמונה ותפילה ונעם ישראל בכללות באמת יצאו אה"כ ממצרים אבל יעקב שהוא עיקר תיקון התפילה מוכרח מיד עם הסתלקותו לחזור לארץ ישראל שבוה חזר והעלה את התפילה והאמונה.

וע"כ ביקש דייקא מיוסף להעלות את עצמותיו, כי יוסף הוא בחי' ברית, בחי' ציצית, שעל ידו זוכים לשלימות האמונה והתפילה וכמבואר בפנים, וע"כ דייקא יוסף מוסגל להעלות את יעקב לארץ ישראל ונכשבא יוסף אל יעקב התחזק מכל זה כמבואר בפנים שזה בחי' סגולה להולה להסתכל על הציצית, ואז השביעו להעלותו לארץ ישראל שעי"ז יושלם התיקון.

יחי יעקב בארץ מצרים

עבודת הלב ||| פנינים על סדר התפילה על פי תורה זו

ברוך שאמר ומזמור לתודה

ואח"כ אומרים 'ברוך שאמר והיה העולם' שזה עיקר הדעת המתגלית בפסוקי דזמרה, לידע שיש מחדש ובידו לחדש דבר כרצונו, וכן שאר כל הברכה סובבת והולכת על עוצם הסדי ד' ורחמיו, שזה בחי' הניסים עילאין ותתאין שנעשים בכל עת, וכן אח"כ 'מזמור לתודה' שכולו סובב והולך על עוצם הסדי ה' עמנו, בבחי' 'הריעו לה' כל הארץ, כי גם בארץ יש ניסים תתאין ועלינו להריע ע"ז להשי"ת, ובפרט בהתגלות ההלכה [שנרמזו ב"ת הריעו לה' כל הארץ], שזה עיקר התגלות הסדי ה' מה שיכולים לקיים ההלכות ולהיות ע"ז קרוב להשי"ת, בבחי' 'עמו וצאן מרעיתו', וע"כ 'עבדו את ה' בשמחה וכו' ברננה, כי הוא עשנו לוי אנחנו וכו', ועד דור ודור אמונתו, כי העיקר הוא האמונה שעי"ז עיקר היציאה מהגלות, וזה עלינו להעביר לכל הדורות הבאים.

פסוקי יחי כבוד

וכן כל פסוקי יחי כבוד' סובבים ע"ז שכבודו מלא כל העולם, כי באמת כל העולם כולו מלא ניסים עילאין ותתאין, ומזכירים 'ה' הפיר עצת גויים וכו', רבות מחשבות בלב איש ועצת ה' היא תקום, עצת ה' לעולם תעמוד וכו' לדור ודור, כי העיקר תלוי בעצת צדיקים שהם בחי' עצת ה', ולהכניע עצת גויים שהם בחי' עצת רשעים שנמשכים מוזהמת הנחש שזה עיקר מה שמסתיר את כבוד ה' והניסים והנפלאות שיש בעולם, אבל סוף-כל-סוף השי"ת מכניע ומיפר עצת גויים שהם בחי' עצת הרשעים הנ"ל וסוף-כל-סוף לעולם ידו על העליונה שיתגברו לבסוף עצת הצדיקים שעי"ז תתגבר האמונה בעולם עד שתבוא הגאולה, שכ"ז הוא בחי' עצת ה' היא תקום וכו' לעולם תעמוד ונבאמת מוכן בחי' מוהר"ן שזה הולך בפרטות על המתנגדים והולקים על הצדיקים, שעי"ז נאמר 'רבות מחשבות בלב איש, ועצת ה' היא תקום, והיינו כי הם מנסים להגביר בחי' עצת רשעים, אבל סוף-כל-סוף תתגבר עצת הצדיקים וכנ"ל], ומזכירים 'כי בחר ה' בציון' כי ירושלים היא עיקר מקום התגלות הניסים וכמבואר בפנים, וע"ז שמתחזקים באמונה בניסים מתחזקת האמונה בתפילה וע"כ מסיימים 'ה' הושיעה וכו'.

תהילה לדוד

וכן מזמור 'תהילה לדוד' שהפליגו חז"ל (בברכות דף ד ע"ב) מאוד בעוצם מעלתו סובב כולו על עניין זה של עוצם גדולת ה' ונפלאותיו שהם עד אין

והנה בזה"ק מבואר ששנותיו של יעקב במצרים היו השנים הטובות ביותר שלו, שזה בחי' יחי יעקב בארץ מצרים, יעו"ש באריכות, ועל פי דברי רבינו כאן יובן היטב, דהיינו כי עיקר שלימות תיקון האמונה היא דייקא ע"י הירידה למצרים שעי"ז בירר את האמונה והתפילה משם (וכעי"ז בליקו"ה הל' ברכת הודאה ה"ו אות נא), אבל אעפ"כ סו"ם היה מוכרח אה"כ לעלות לארץ ישראל ששם הוא עיקר מקום עליית התפילה והארת האמונה.

הקדמת אפרים למנשה

ובהמשך הפרשה מבואר מה שהקדים יעקב אבינו את ברכת אפרים למנשה, ויש לבאר בזה שמנשה הוא בחי' הניסים עילאין בחי' כי 'נשני אלקים מכל עמלי' וכו', היינו מה שהצליח וזכה להיות מלך שכ"ז הוא בחי' ניסים עילאין, ואפרים הוא בחי' ניסים תתאין, בבחי' 'כי הפרני אלקים בארץ עניי, היינו מה שהצליח להחזיק מעמד בכל הקשיים בבחי' בארץ עניי, שזהו בחי' ניסים תתאין וכמבואר בפנים, ויוסף היה סבור שהעיקר הוא הניסים עילאין ששם ניכרת האמונה ומתגלה בהתגלות גדולה, אבל יעקב אבינו גילה לו שאדרכא, עיקר החשיבות היא דייקא לבחי' אפרים, שהוא בחי' הניסים תתאין וכנ"ל.

חקר, ועוצם נוראותיו וטובו וגדולתו, כי השי"ת מחדש בכל עת ניסים חדשים וישועות ונפלאות חדשות, והעיקר הוא בחי' הניסים תתאין (וכמבואר בפנים), שזה בחי' 'מלכותך מלכות כל עולמים' וכו' שגם בכל ההעלמות באמת שם דייקא מתגלה גילוי מלכותו יתברך ע"י הניסים והנפלאות שנעשים שם, בבחי' 'סומך ה' לכל הנופלים' וכו', וכן בעניין הפרנסה נעשים בכל עת ניסים נפלאים ונוראים, בבחי' 'עיני כל אליך ישכרו ואתה נותן להם את אכלם בעתו' וכל אחד בעתו וכזמנו, וכמבואר בכתובות (סו ע"ב), יעו"ש מעשה נפלא כזה איך שהכל מתנהג בזה בהשגחה פרטית ובדרך נס, ובאמת עיקר מה שאומרים מזמור זה הוא בשביל פסוק זה כמבואר בגמ' ובפוסקים, כי הפרנסה היא עיקר מה שמטריד את האדם, ואם ידע האדם באמונה שלימה שבאמת הכל ניסים ממש, לא ידאג כלל, כי באמת העיקר תלוי בתפילה כי השי"ת שומע תפילה, בבחי' 'קרוב ה' לכל קוראיו', וכשמאמין שיש מחדש שבידו לחדש דבר כרצונו ממילא ירבה בתפילה כראוי וכמבואר בפנים.

המשך הפסוקי דזמרה

וכן כל המשך המזמורים כולם סובבים והולכים על עוצם הניסים והנפלאות שעושה השי"ת בכל עת, בבחי' 'אהללה ה' בחיי אומרה לאלקי בעודי' שזה הודאה הן על הניסים עילאין והן על הניסים תתאין, כי אל תבטחו בנדיבים' שאינם יכולים להועיל כלום, רק 'אשרי שא-ל יעקב בעזרו', שכשסומך על השי"ת ויודע שיש מחדש שבידו לחדש דבר כרצונו, אזי בוודאי יעזור לו השי"ת שעושה ניסים ונפלאות תמיד, ואח"כ מזכירים בפרטות עוצם הניסים שעושה השי"ת תמיד בבחי' 'עושה משפט לעשוקים נותן לחם לרעבים וכו', יתום ואלמנה יעודד ודרך רשעים יעוות' היינו שמכניע עצת הרשעים.

וכן במזמור 'שאה"כ מזכירים 'הרופא לשבורי לב ומחבש לעצבותם' שזה בחי' הניסים תתאין, וכן כל שאר המזמור עוסק בעוצם הניסים והנפלאות שעושה עמנו השי"ת [ומזכירים בזה את בניין ירושלים ששם הוא מקור הניסים], וכן מזכירים את עניין הכנעת הרשעים, בבחי' 'משפיל רשעים עדי ארץ', שזה בחי' הכנעת עצת הרשעים, כי סוף-כל-סוף יתגבר עצת הצדיקים ויבוא הגאולה וכנ"ל, וכן אח"כ מזכירים באריכות כל בחי' השמים שיהללו את ה' וכל בחי' הארץ, שכ"ז בחי' הניסים עילאין ותתאין, וכן אח"כ מזכירים שוב עוצם מעלת ישראל, בבחי' 'תהלתו בקהל חסידים וכו' כי רוצה ה' בעמו', שכ"ז הוא עיקר ויסוד האמונה הקדושה, ועי"ז מכניעים עצת רשעים, בבחי' 'זהרב

פיפיות בידם, לעשות נקמה בגויים וכו', וכן אח"כ 'הללוהו בגבורותיו' וכו' שכ"ז הם עוצם הניסים והנפלאות שעושה השי"ת עמנו תמיד, וכן אח"כ כל הפסוקים של 'לך ה' הגדולה' וכו', שכ"ז הם עוצם גדולת ה' והניסים והנפלאות שיש בעולם תמיד, ומסיימים בשירת הים, שאז נתגלו ניסים נוראים ועי"ז נכנעה לגמרי קליפת מצרים שהם היפך הניסים.

ברכות קריאת שמע

ואחר כך ממשיכים בברכות קריאת שמע, ומתחילים בברכת 'יוצר אור ובורא הושך', שכולה סובבת והולכת על עוצם רחמי השי"ת, בבחי' 'המאיר לארץ ולדרים עליה ברחמים, ובטובו מחדש' וכו' שכ"ז הם עוצם הניסים והנפלאות שעושה השי"ת עמנו בכל יום מחדש, ובפרטות בחי' הניסים תתאין שגם בחושך ובארץ השי"ת מאיר עלינו תמיד ברחמים, ומה רבו מעשי ה' כי הכל הם ניסים ונפלאות, ואנו מזכירים בזה שירת המלאכים שהם רואים בחוש גדולת השי"ת ואין שכל הבריאה היא ניסים ונפלאות וע"כ אומרים שירה בהתלהבות עצומה, ומה מתעורר עלינו ג"כ שפע האמונה הזו, לידע שהשי"ת הוא 'פועל גבורות עושה חדשות בעל מלחמות וכו' ובטובו מחדש בכל יום תמיד מעשה בראשית' כי הכל הם ניסים ונפלאות, ואח"כ בברכת 'אהבה רבה' מבקשים הרבה לזכות לתורה הקדושה שהיא עיקר העצות דקדושה.

שמע וברוך שם

ואח"כ אומרים שמע ישראל שהיא עיקר האמונה הקדושה לידע שה' אחד כי 'צריכין להמשיך על מימי הדעת שגמלא בעולם אל מקום אחד להמשיך על הדעת לתוך אמונת אהדותו ותקרה שזהו כלל כל פגנות קריאת שמע, שעקר הפגנה הוא כפשוטו להאמין ביהודו ואהדותו שהוא ותקרה אדון יחיד מנהיג ומשל ומשגיח, ובהו כלולין כל הפגנות, שמה להמשיך על המחין על ידי קריאת שמע וליחד קדשא בריך הוא ושכינתה וכו', (פמבאר בפגנות). הינו שצריכין להמשיך על מיני דעת ומחין לתוך אמונת אהדותו ותקרה' (ליקו"ה הל' פסח ה"ז אות כ), כי יש מחדש שמחדש הכל כרצונו, וזהו בחי' 'ברוך שם' לידע שסוף-כל-סוף הכל נתהפך לטובה והשי"ת גומר הכל כרצונו ובפרטות זהו בחי' ניסים עילאין וניסים תתאין, כי 'שמע ישראל' הוא מה שרואים אלקותו יתברך באתגליא שזה בדרך כלל בבחי' ניסים עילאין, ו'ברוך שם' הוא מה שלפעמים מכוסה אבל כשמתבוננים רואים איך שהכל ניסים ונפלאות שזה בחי' ניסים תתאין.

פרשיות קריאת שמע ושייכות פרי ציצית לקריאת שמע

וזהו פרשיות קריאת שמע, כי 'ואהבת' הוא עניין המסירות נפש על האמונה ולדבר מזה תמיד בשבתו בביתו ובלכתו בדרך וללמד לבנים וכו', ואח"כ ב'והיה אם שמוע' מזכירים מה שכל שפע העולם תלוי רק בשמירת תורה ומצוות, כי השי"ת מחדש ומנהיג העולם כרצונו.

ואח"כ אומרים פרי ציצית, ועל פי דברי רבינו מתבאר היטב למה פרי ציצית נזכרת בקריאת שמע כי זהו עיקר הדרך לזכות לאמונה, וכפי שמבאר מהרמ"ת (ליקוטי הלכות, ברכת הודאה הלכה ב): 'ועל פן נזכר יציאת מצרים בפרישת ציצית ואנו אומרים פרישת ציצית בכל יום בקריאת שמע בשביל להזכיר יציאת מצרים בכל יום. ולכאורה קשה למה תפסו פרישת ציצית דיקא הלא יש כמה פרישיות בתורה שגם נזכר בהן יציאת מצרים, וגם למה סמכו פרישת ציצית שהוא זכירת יציאת מצרים לקריאת שמע? אך עקר האמונה שאנו מקבלין בקריאת שמע הוא רק על ידי בהינת ציצית, שעל ידי ציצית זוכין להתקרבות הצדיק שעקר האמונה על ידו, וזה בהינת יציאת מצרים כנ"ל. ועל פן אומרים פרישת ציצית דיקא בשביל זכירת יציאת מצרים וסומכין אותה לקריאת שמע שהיא בהינת אמונה וכנ"ל, והיינו כי גם יציאת מצרים היא עניין זה כי הם היפך הניסים והכנעתם היא הארת האמונה בניסים.

ועיווין עוד ב'פרפראות' שכתב: 'ממה שמבואר במאמר זה מובן ממילא סמיכת פרשת ציצית ליציאת מצרים, כי על ידי זה בא הגאולה מכל הגלויות שהם בחינת מצרים כנ"ל וגם כי מצרים הוא אדמת בני הם וכן מה שכתוב

בפרשת ציצית ולא תתורו אחרי לבבכם זו מינות-בחינת פגם אמונה, ואחרי עיניכם זו ניאוף כמו שאמרו רז"ל (עין מנחות מד) כי ציצית מסוגל להציל מזה וזה שכתוב (במדבר ט"ו) למען תזכרו ועשיתם את כל מצוותי כי על ידי ציצית זוכין לקבל העצות דקדושה שהם כלל התרי"ג עמין, ועל ידי זה זוכין לתפלה ואמונה שמסוגל לזכרון כמבואר בפנים והייתם קדושים לאלוקיכם, היינו בחינת נישואין דקדושה מלשון קידושין, כמו שפירשו הקדמונים ז"ל אני ה' אלקיכם אשר הוצאתי אתכם מארץ מצרים וכו' היינו כנ"ל.

אמת וציב

ואח"כ מזכירים באריכות את קריעת ים סוף שאז נכנעה לגמרי קליפת מצרים שהם היפך הניסים, וזה בחי' כל הלשונות של אמת שמוזכר בברכה זו [ובזוה"ק מבואר שצריך לומר ה' פעמים אמת], כי 'אמונה אתקריאת כד אתהבר בה אמת', וע"כ בקריעת ים סוף שהאירה הארה נפלאה של אמונה, ובפרטות התגלות הניסים שמביאים את האמונה, ממילא מאירה גם האמת וכי ע"י אמת באים לאמונה וממילא יש גם בחי' שאמונה מביאה את האמת כמובן ממילא, וכמו"כ יש כאן גם את הבחי' הפשוטה שע"י אמת באים לאמונה וע"כ מקדימים את כל הלשונות של האמת שע"י נוכל לקבל אח"כ את הארת האמונה.

שמונה עשרה

וכן אח"כ בשמו"ע מזכירים עוצם הסדי ה' עמנו והניסים והנפלאות שעושה השי"ת עמנו תמיד, שזה בחי' הג' ברכות ראשונות שהוא שבחו של מקום, ואח"כ מבקשים כל הבקשות מתוך אמונה שיש מחדש שבידו לחדש דבר כרצונו, ומבקשים בפרטות על בניין בית המקדש וירושלים ששם היא עיקר מקום הארת האמונה והניסים, ומסיימים בהודאה על כל הניסים והנפלאות שעושה השי"ת עמנו בכל יום, ובבקשה שיאיר פניו אלינו, שנכלל בזה שנוכה לראות את הארת הפנים שעושה השי"ת עמנו תמיד, כי באמת השי"ת עושה עמנו תמיד ניסים ונפלאות אלא שמחמת עומק הגלות והאפיקורסים שמכסים הניסים בדרך הטבע אין משימים לב לזה וע"כ מבקשים בקשה מיוחדת שנוכה לראות את הארת הפנים הזאת.

אריכות הנפילת אפים וקריאת התורה בשני והמישי

וממשיכים לבקש ולהתחנן בנפילת אפים, ובשני והמישי מאריכים בבקשות על הגאולה ועל בניין בית המקדש, וכן קוראים בתורה, והנה מובא הטעם ששני והמישי הם ימי רצון כי אז עלה משה למרום להביא את הלוהות וירד (יעויון תוס' ב"ק פב ע"א וטור סי' קלד), ועל פי דברי רבינו יאיר העניין כמין חומר, כי אז עסק משה רבינו להביא את הלוהות שהם כללות התרי"ג מצוות שהם עיקר העצות דקדושה וכי כל התרי"ג מצוות כלולות בעשרת הדברות כמובא ברשי' בפר' יתרו בשם רס"ג, וע"כ גם קוראים קריאת התורה בימים אלו כי הם מסוגלים להמשיך את העצות הקדושות שנמשכות מהתורה, וע"כ אז הוא עת רצון לבקש על הגאולה הפרטית והכללית ואף על ניסים, כי ע"י העצות דקדושה זוכים לאמת שעל ידה זוכים לאמונה ותפילה וניסים, וע"כ דייקא בימים אלו שבהם מאיר הארת העצות דקדושה, ע"כ הוא עת רצון לבקש על הגאולה ושיעשה השי"ת עמנו ניסים.

קדושה דסדרא וסיום התפילה

ומסיימים בקדושה דסדרא לחוק אמונתו בכל היום בניסים והנפלאות, שזהו מזמור 'תהלה לדוד', ומתוך זה מתחזקים להתפלל לה' בבחי' 'יענך ה' ביום צרה', כי אנו מאמינים שהשי"ת שומע תפילותינו ומושיע לנו, וממשיכים בגדולת ה' שבקדושה דסדרא ובכמה תפילות נפלאות שיוכנו השי"ת לעבדו בלבב שלם ולזכות לאמונה שלימה ולעצות דקדושה באמת, ואח"כ אומרים שיר של יום להמשיך הארת האמונה והשיר משבת קודש שאז מאיר הניסים והאמונה, ואח"כ אומרים פרשת הקמורת שהיא עיקר הכה לברר בירורים ולהחזיק מעמד באמונה מתוך התגברות גלות מצרים, ומסיימים בעלינו לשבח' שהיא עיקר שמחתנו באמונה הקדושה ומתפללים שתתגלה מלכותו בשלימות

ותבוא הגאולה שאז יראו הכל איך השי"ת מחדש הכל כרצונו ואיך כל הבריאה היא ניסים ונפלאות ואז נזכה לבחי' תשורי מראש אמנה'.

תפילת מנחה

'לעולם יהא אדם זהיר בתפילת המנחה, כי תפילת המנחה היא בתוך היום שמתגברים על האדם כל הכלבולים שמכסים על האמונה, שהיא בחי' גלות מצרים שמתחדשת בכל יום מחדש, והאדם מתגבר לבוא להתפלל שזה עיקר תיקון האמונה והתפילה, שהוא דייקא כשהוא מתוך בחי' הגלות וכמבואר בפנים (אות א) וזהו החשיבות המיוחדת של תפילת מנחה (על פי דברי המור בס' רלב).

תפילת ערבית

הנה הלילה היא עיקר הזמן של התגברות הכלבולים על האמונה, בבחי' האפיקורסים המכסים הניסים בדרך הטבע, ואז הוא תפילתו של יעקב אבינו שהוא בחי' תיקון התפילה כמבואר בפנים, אמנם תפילת ערבית רשות כי בעת החושך א"א לדרוש מהאדם להתפלל אלא זה צריך לבוא מהאדם עצמו באתערותא דלתנא, וזהו עיקר תיקון התפילה ושתיקן יעקב ע"י שירד עם בניו לגלות מצרים שזה עצמו בחי' תפילת ערבית, וע"ז סוכבת והולכת כל תפילת ערבית על עוצם האמונה מתוך החושך ועוצם הניסים שעושה השי"ת עמנו בתוך הגלות שזה בחי' הניסים תתאין, וזה בחי' ברכת 'המעריב ערבים' שמודים להשי"ת על כל החשכויות והנסיונות וכל הניסים שנעשים במצבים האלו שע"י יש כח להחזיק מעמד, שזה בחי' ברכת 'אהבת עולם אהבתנו' כי ע"י הניסים תתאין מתגלה אהבת השי"ת אלינו תמיד, וזהו כל עניין ברכת 'אמת ואמונה' שאומרים בערבית על חיוק האמונה בעת הגלות (כמבואר ברש"י ברכות יב ע"א) ועיקרו סוכב על הניסים שעושה השי"ת עמנו בעצם קיומנו בגלות שזה בחי' ניסים תתאין, ומזכירים ג"כ הניסים עילאין שהיה כמצרים ובקריעת ים סוף, כי שני בחי' הניסים תלויים הא בהא ונכללים יחד כמבואר בפנים.

תפילות שבת

הנה בשבת או מאירה מאוד הארת האמונה כי זה כל מהותה של השבת וכן כל עניינה ניסים למעלה מהטבע כמו שביאר ב'יקרא דשבתא' ששמחת שבת היא גם כי שולט אז מזל שבתאי שהוא בחי' עצבות וכן עצם הדבר שא"צ השתדלות הוא בחי' גם וכן תכלין של שבת ועוד כיוצ"ב, ויעו"ש עוד, וכמו"כ מאירה אז הארת הגאולה כי שבת היא מעין דלעתיד וע"כ מרכיב כמזמורי קבלת שבת במזמורים של הגאולה ועוצם ההתגלות שיהיה אז שיראו הכל את גדולת ה' ואיך שכל הבריאה היא כולה ניסים ונפלאות, וכן עוצם החסדים והנפלאות שעושה השי"ת עמנו בפרטות בעת הגלות ו'ומ"מ עיקר שלימות האמונה היא דייקא מתוך החושך והגלות שזה בחי' 'בעמוד ענן ידבר עליהם' וכו' וזהו 'ארבעים שנה אקוט בדור וכו' והם לא ידעו דרכי' כי לא הבינו עניין זה שהדרך לשלימות האמונה היא דייקא ע"י החושך והגלות].

וכן בפסקי דומרה מוסיפים הרבה מזמורים שכולם מדברים מעוצם גדולת ה' ניסיו ונפלאותיו, וזה בחי' 'השמים מספרים' וכו' כי כל הבריאה כולה היא גם ופלא, וכן כל שאר הפסוקים והמזמורים שמוסיפים בשבת הכל סוכב והולך על עניין זה.

תפילת ראש חודש

הנה חמה ולבנה היא בחי' אמת ואמונה כידוע, וע"כ ב"ח מאירה הארת האמונה כי אז היא מתחדשת ומאיר בה אור האמת [שזה מה שמבקשים בקידוש לבנה שלא יהיה כלבנה שום מיעוט ויהיה אור הלבנה כאור החמה], וע"כ אז מאירה הארה מיוחדת של אמונה, וע"כ אומרים הלל שכולו סוכב והולך על הניסים שעושה השי"ת עמנו תמיד בכל הדורות [וכפי שנתבאר באריכות בעניין הנוכה], ואומרים מזמור 'ברכי נפשי' להתכונן בעוצם הניסים שיש בכל פרטי הבריאה כי באמת כל הבריאה מלאה ניסים ונפלאות שזה עניין מזמור 'ברכי נפשי' שמפרטים עוצם חסדי ה' בכל פרט ופרט וכפי שמסיימים 'מה רבו מעשיך ה' כולם בחכמה עשית מלאה הארץ קנייניך'.

הערות וביאורים \\\ פניני הערות וביאורים לפי סדר מהלך התורה

וזה פרוש: 'ואנכי נטעתיך שורק' וכו', כי הוא מקבל טפי השכל של הצדיק על ידי עצה שמקבל ממנו, וזה שורק הוא בחינת שורק, שהוא תלת טפין, כמו שפתיח בזהר (ובפתקונים, תקון נ"ח), והוא תלת מחין, כי הוא ענין אחר, כי הטפה פאה מחמת, ומגיעה להקלות, שהן כלי ההולדה, שמכשילין הרע, כן השכל נולד גם כן פמה, ומגיע עד הקלות היועצות, ותלת מוחין הוא בחינת (ישעיהו ו) 'השמן לב וכו' ואזניו וכו' ועיניו וכו', כן יראה בעיניו ובאזניו ישמע ולבבו יבין ושבו וכו' כלומר, שאינו רוצה לרדק עצמו לצדיקים כן יראה וכו', אכל פשמדבק עצמו לצדיקים, ומקבל מהם עצה, אזי הוא בחינת קלות יועצות, שהם כלי ההולדה, שמקבל הטפה מה המתחלקת לתלת טפין, תלת מחין כ"ל, ואז יראה בעיניו ובאזניו ישמע ולבבו יבין וכו' שהם בחינת השלשה מחין, ושבו וכו' וזהו: 'ואנכי נטעתיך שורק פלה זרע אמת', והבן.

תלת מוחין

ומבואר בפסוק הזה שרבינו מביא, דבר נורא מאוד, שלפעמים האדם עצמו 'מפחד' כביכול שיאירו לו המוחין, בבחינת 'פן יראה בעיניו וכו' ולבבו יבין ושבו', שהוא מפחד פן יבין וישוב, וע"כ כביכול הוא חוסם לעצמו את ההבנה הזו, ולכא"ו זה פלא איך ייתכן שאדם יפחד לשוב להשי"ת, והרי זה הרצון האמיתי והפנימי של כל ישראל לשוב להשי"ת, אלא שזה הוא עוצם הכח של עצת הרשעים, שזה כל בחי' העוה"ז שמטעה את האדם, כאילו בשביל עבודת ה' האדם צריך כביכול 'לוותר' על העולם, וממילא האדם לפעמים מפחד מזה ומעדיף כביכול להישאר במצב שלו (כידוע מאוד עניין זה בעולם שלפעמים אדם מפחד להיכנס לעבודת ה' רק מחמת זה, אבל האמת לאמיתו אינו כן, כי אין הקב"ה בא במרוניא עם בריותיו, ואדרבא המאוששים באמת בעולם הזה הם אך ורק אלו שדבקים בתרי"ג עוונות דאו' ובעצות הצדיקים, כי העוה"ז מטעה מאוד כאילו יש בו איזה שמחה והנאה, אבל תחילתו מתוק וסופו מר, כי באמת אין שום אדם שיש לו הנאה אמיתית מהעוה"ז (כמבואר באריכות בליקו"מ סי' כג ובליקו"מ תניינא סי' קיט), ודווקא הצדיקים הם אלו שנהנים מהעוה"ז בנשמיות באופן הנכון והראוי (וכמבואר שם בליקו"מ סי' כג שהרשעים אין להם הנאה ממונם אבל מי שזוכה לממון דקדושה הוא שמח בחלקו ויש לו הנאה מממונו, וכ"ה בכל הדברים, ויעוין בדברי הגר"א במשלי

הנה הפסוק הזה נתבאר לעיל (אות ג) שהעצות של הצדיק הם בחי' 'כולו זרע אמת', וע"ז באה הגאולה, שזה בחי' שורק, בחי' 'אשרקה להם ואקבצם', וכאן מוסיף בזה לבאר את ההדגשה של תיבת שורק שהוא בחי' שורק שהוא תלת טפין, שזה עיקר המוחין שהוא בחי' ג' בחינות, ראייה בעיניים, שמיעה באוזן, והבנה בלב, ונדברי מוהרנ"ת (הל' חזקת קרקעות ה"ב) מבואר שהם כנגד ג' התפילות ביום, ולא ביאר איך מכוונים הדברים, ומשמעות הדברים, שראייה היא בחי' תפילת שהרית שאז מאירים המוחין בבחי' אור יום שכ"ז הוא בחי' ראייה, ומנחה היא עדיין ביום אבל כבר מתחיל להתעורר דין ע"כ אז אינו בחי' ראייה אבל עדיין הוא בחי' שמיעה, אבל תפילת ערבית היא בעת החושך שאז אין מאיר לא ראייה ולא שמיעה, אבל יש כח באדם להכין בליבו שיש בזה סוד, בבחי' 'מציין מן ההרכים' שהוא בחי' הציצית כדלעיל, וע"ז הוא מסוגל להתכונן ולראות את הנסים תתאין שהשי"ת עושה עמו במצבו, ומתוך זה הוא מתחזק לידע ולהאמין שבאמת השי"ת אתו עמו ואצלו והוא מחדש הכל כרצונו וע"ז יוכל להתחזק בתפילה.

יש מציאות שאדם מפחד שתאיר לו עצת הצדיקים

על הפסוק 'צדיק אוכל לשובע נפשו ובטן רשעים תחסר' וכן מבואר יסוד זה בעוד מקומות ואכמ"ל.

כי באמת כל דבר בעוה"ז יש לו שורש, וגם הנאות העוה"ז הם בחי' ניצוצות הקדושים שצריך לתקנם ולהעלותם, וכשאדם משתמש בהם ככשרות כראוי אזי הוא מעלה את הדבר לשורשו ומקבל את ההנאה בדרך הנכונה דרך הקדושה (וכמבואר בכל הספה"ק ויעויין עוד בליקו"ה הל' מוען ונמען ה"ג יסוד נורא בעניין זה ואכמ"ל), משא"כ הרשע שמקבל את ההנאה דרך הסמ"א ושם באמת אין שום הנאה, ואמנם יש בכל זה אריכות, כי יש בחי' עבודה של פרישות למי שראוי לזה, והיינו באופן ש'מצי' לצער נפשיה' (כמבואר בתענית יא ע"ב) והיינו באופן שזה מוכחו ואין לו מזה צער אמיתי רק אדרבא הכנעת הגוף והגברת אור הנשמה, (בבחי' מש"כ בספורי מעשיות במעשה מבעל תפילה שאצל אנשי הבעל תפילה היו הסיגופים תענוג גדול מאוד), אבל כשאדם אינו אוהו בזה, והוא בבחי' לא מצי מצער נפשיה', עיקר עבודתו היא לקבל את ההנאות הגשמיות כראוי ועל פי התורה, ומתוך אמונה שיש בזה בירור ותיקון, ובה יכול לזכות להתקרב להשי"ת מאוד מאוד (ויעוי' בליקו"ה הל' הלה ה"ד ועוד), ובאופן כללי הורו לנו הצדיקים שבזמננו אין דרך העבודה בתעניות וסיגופים וכי רובא דרובא הם בכלל לא מצי מצער נפשיה', וגם אין כאים מזה כדרכ' לתועלת הרצויה שהוא זיכוך הגוף והגברת הנשמה, רק להיפך.

ולכל זה נצרך עצת הצדיקים, כי בעניין זה בפרט יש הרבה בחי' של טעות בעצות המהופכות מן האמת וכלשון מוהרנ"ת בליקוטי עצות (ערך עצת)

וזה פרוש: אמר רבה בר בר חנה וכו', וזה רמז גם כן בפתח דבריו 'אמר לי הניא טיעא' ופרש רבנו שמואל: ככל מקום סוחר ישמעאל, כי ישמעאל הוא בחינת התפלה כמו שכתוב (בראשית ט"ז): 'כי שמע ה' אל עניו' ותרגמו: ארי קביל ה' ית צלותיה, והוא בחינת אמונה כנ"ל וזהו סוחר, מלשון סחור סחור [בחינת מקיפים] שהוא בחינת אמונה כנ"ל, 'ואמונתך סביבותיך' (תהלים פ"ט).

עטיפת ישמעאלים

והיינו כי העיקר הוא אמונה כמה שהשי"ת שומע תפילתנו, ועושה לנו ניסים תמיד, ועיי"ז האדם מתחזק להמשיך ולבקש על עוד ועוד דברים, ואף על דברים שהם בבחי' ניסים, כי יודע שיש מחדש ובידו להחדש דבר כרצונו.

וב'פרפראות' כתב בזה דבר נפלא וז"ל: 'לפי הנ"ל מובן מה שמתפללין כשהוא מעוטף בטלית, ומה שהעטיפה הוא כעטיפת הישמעאלים, והיינו כי הטלית מביא לנו את האמונה שה' שומע תפילותינו וזה אנו מרמזים כמה שמתעטפים כעטיפת ישמעאלים, והנה בזמנים הקודמים היה כל העיטוף כעטיפת ישמעאלים, כי היתה האמונה הזו ברורה כל הזמן, ובזמננו אנו רחוקים מאמונה זו ועיי"כ לכל הפחות בעת הברכה אנו מתעטפים כעטיפת ישמעאלים כדי להחזיר את האמונה הזו.

האמונה בחי' עיגולים

ומה שמבואר כאן שהאמונה היא בחי' סחור סחור, שזה בחי' סיבוב ועיגול, הנה זה מבואר גם קודם (באות ב) שזה בחי' 'עגלא' כי האמונה היא בחי'

וזהו (רות ג): 'ויפרשת בגנף על אמתך' כי ציצית דקדשה, שהם בגימ' מצוה, הוא שמירת הברית, והוא בחינת זיווג דקדשה.

כנפי מצוה

הנה עניין זה מסתמא אינו מבואר כל צרכו, (מאחר שנתוסף אח"כ), אמנם מובן בזה שיש הדגשה בעניין הציצית כמה שהוא בבחי' 'כנף', ואולי יתבאר מעט על פי דברי מוהרנ"ת (ליקוטי הלכות, גילוח הלכה ד אות יא) שביאר עניין עצת הצדיקים שהיא עיי' שמלבישים את האמונה כלבושים וצמצומים, וז"ל: 'קדם החטא היתה ידיעת האמת ברורה בתכלית הברור עד שהיו יודעין שאי אפשר לידע כי אם על ידי אמונה, כי באמת בהשרש אמת ואמונה שניהם אהד בתכלית האהדות כנ"ל, אצל אחר החטא, שנאחו עצת הנחש בהם, על ידי זה אי אפשר עתה לקבל אור האמת והאמונה כי אם על ידי לבושין הרבה שהם בחינת כנף התורה שנתן לנו משה רבנו, עליו השלום, שנתלבשה בכנף לבושין פסוד חלוקא דרבנן. וכן כל התודשי תורה שהצדיקים שגבול דור מחדשין ומבאירין לנו דרכי התורה שעקרה אמת ואמונה, כמו שכתוב, 'תורת

שורב עצות המון העם הם מהופכות מן האמת ומרחיקים את האדם מהשי"ת, ובפרט בעניין זה של היחס לענייני הגשמיות, שיש בזה הרבה טעויות אם אדם אינו מהפך באמת את עצת הצדיקים כפי שמבואר בספריהם באמת], ויש הרבה אריכות בעניינים אלו, אבל אכ"מ, אלא עיקר הנקודה הנוגעת לעניינינו היא הנקודה הזאת שהמציאות הזאת שאדם מפקח להבין את האמת ואת עצת הצדיקים, זה עצמו מחמת ההתרחקות מעצת הצדיקים, ועל פי רוב מחמת שנתבלבל בדעתו מחי' עצת הצדיקים, כפי מה שמוכרים רוב המון העם שלא קיבלו עצת הצדיקים באמת, והושבים שאם יבינו את עצת הצדיקים, אזי יפסידו כביכול את העולם הזה, והיות שהם מונחים בעוה"ז, קשה להם לוותר, אבל האמת היא שלא יפסידו כלום אפילו בתוך דרגתם ומצבם, כי אדרבא גם הנאות העוה"ז האמיתיות הם רק כשהם דרך הקדושה ונכמוכן שברגע שמתקרבים לצדיקים טועמים טעם ברוחניות באופן שכבר אינו להוט כ"כ אחר הגשמיות, אבל יש עצה בדברי הצדיקים גם כשאדם עדיין אינו אוהו בדרגה זו, כי עצת הצדיקים היא מריש כל דרגין ועד סוף כל דרגין, ועיי"כ צריך להתפלל להשי"ת הרבה עיי' עצמו שיוכה לרצות את עצת הצדיקים ולא לפחד מהם ח"ו, ועיי"ז יוכה באמת לעצת צדיקים ויוכה להיות בבחי' 'אשריך בעולם הזה וטוב לך לעולם הבא' וכי"ז מרומז כאן בדברי רבינו שכל זמן שהוא רחוק מעצת הצדיקים אזי הוא כמצב של 'פן יראה בעיניו וכו' אבל כשיוכה לעצת צדיקים, אזי אדרבא, יראה בעיניו וישמע כאזניו ולכבו יבין, כי כבר אינו מפחד מזה ואדרבא הוא הפין בזה, אלא שמהיכן היא ההתחלה? לזה צריך להרבות בתפילה להשי"ת.

עיגולים, וביאר בזה בפרפראות וז"ל: 'דמיא לעגלא שהוא בחינת עיגולים בחינת אמונה כמבואר שם ואמונתך סביבותיך, יש לפרש דרוצה לומר כי אמונה הוא כמה שאין השכל משיג כי בדבר שגם השכל משיג אין צריך אמונה מאחר שמבין גם בשכלו, ודבר שאין השכל משיג הוא כמו בחינת דבר עגול שאין לו קצוות, כך ענין זה אין לו קצוות מאיזה בחינה להתחיל לכנס בענין זה, כמו בדבר שכלי שהשכל מתחיל לכנס בו מאיזה עיון ונכנס מעיון לעיון עד שגומר השגת הדבר שכלי, אבל כמה שאין השכל משיג אינו רק על ידי אמונה הוא בבחינת עגול כנ"ל, גם כי בחינת השגה זאת היא בחינת מקיפין כמובן במקום אחר, ומקיפין הם גם כן בחינת עיגולים כמובן במאמר מה שמשחקין בחנוכה בדריידיל, וזה שכתוב גם במאמר זה בסופו סוחר מלשון סחור סחור, בחינת מקיפין שהוא בחינת אמונה, והיינו שזה בחי' עיגול שאין כביכול מהיכן לתפוס ולהתחיל אותו, כך כאן אין לשכל השגה בזה מהיכן לתפוס, ובאמת גם הארתה היא עיי' שמאירה באמת בבחי' מקיפים שהם בחי' עיגולים, דהיינו שזה הארה למעלה מהשכל, במקיפים שמעל הדעת, שאדם מבין מרחוק שראוי לו להאמין (וכפי שנתבאר לעיל באות ב מדברי מוהרנ"ת).

וזהו (רות ג): 'ויפרשת בגנף על אמתך' כי ציצית דקדשה, שהם בגימ' מצוה, הוא שמירת הברית, והוא בחינת זיווג דקדשה.

אמת. וכתוב, 'כל מצותיך אמונה', היינו שאי אפשר לקבל האמת והאמונה כי אם על ידי כנף לבושין והקדמות שהצדיקים מקראים לנו על ידי הדישי תורתם הנפלאות, כי כל החודשים וכל התורות שהצדיקים מגלים לנו, הכל בשביל להמשיך בנו אמונה פמוכן בדרך רבנו, וזכרנו לברכה, פמה פעמים וכל דבריהם הם כמו הקדמות וסבובים כדי להכניס בנו אמונה שלמה באמת. והם בחינת לבושין שמלבישים בהם את האמת והאמונה. ומשם נמשכים כל המלבושים שפעולם שנתהוו אחר החטא, שהם תקון גדול כדי שלא יהיה פח לזחמת הנחש, עצת הרשעים להתאחז בהאמת ואמונה לפגם אותם, והיינו כי עיקר עצת הצדיקים זה בחי' הצמצומים שמגלים לנו בחידושי תורתם ועיי"ז אנו מתחילים להבין מרחוק כמצייץ מן החרכים שיש בכל דבר רזין עילאין, זה עיקר בחי' תיקון העיניים שהיא בחי' תיקון הציצית וכדלעיל ודו"ק.

וזה בחי' זיווג דקדושה, היינו בחי' נישואין עם הצדיק, שזה תכלית הקדושה, וכפי שהתבאר לעיל באות ג, וכך יש לפרש, ואמנם משמע שמרמז בזה ג"כ לפשטות עניין הזיווג דקדושה, ויעויין בפרפראות משכתב בזה, וייתכן שעיקר

וזהו ששאל הגי הנביא (חגי ב) "הן ישא איש בשר קדש בכנה בנהו ונגע בכנפו אל הלחם" כי פגם הברית העדר הלחם כמו שקתיב (משלי ו): "בעד אשה זונה עד כבר לחם", והבין.

ונגע בכנפו אל הלחם

הכוונה בזה בפשטות למה שמבואר בגמ' מוטה (דף ד ע"ב) דרש רב עזרא זמנין אמר לה משמיה דרבי אמי וזמנין אמר לה משמיה דרבי אסי, כל האוכל לחם בלא נטילת ידים כאילו בא על אשה זונה, שנאמר כי בעד אשה זונה עד כבר לחם, אמר רבא האי בעד אשה זונה עד כבר לחם ככר לחם עד אשה זונה מיבעי ליה, אלא אמר רבא כל הבא על אשה זונה לסוף מבקש כבר לחם, וזה מה שמרמז רבינו בפסוק הן ישא איש בשר קודש וכו', שבקדושה הוא להיפך, שע"י קדושת הברית זוכה ללחם, בבחי' ונגע בכנפו אל הלחם' ויעויין בפסחים (יו ע"א) שנחלקו רב ושמואל אם אישתבוש כהני בתשובת השאלה "ותשב באיתן קשתו וכו', משם רועה אבן ישראל" (בראשית מ"ט) אכהן וכו', בהינת התפילה יעקב וכו'.

רועה אבן ישראל

היינו שעיקר שלימות התפילה היא בבחי' יעקב כמבואר לעיל (באות א), ומוכן בזה שבאמת כולם צריכים בזה לבחי' יוסף, שזה בחי' רועה אבן ישראל, כי לתפילה זוכים ע"י אמונה, ולאמונה זוכים ע"י אמת, שלזה זוכים עצת הצדיקים, שלזה זוכים ע"י ציצית שהיא בחי' שמירת הברית, בחי' יוסף, וכמבואר בכל סדר המאמר, וא"כ א"א לבוא לשלימות התפילה רק ע"י יוסף

הזו או לא, וע"כ פ' מבואר שעסק בזה לראות אם יש להם 'בירור הלכה' בעניין זה, שהוא בחי' בירור העצה, שזה עצמו בחי' תיקון הברית או פגם הברית שבזה תלוי הלחם, ויש לציין עוד למש"כ בזה בספר עונג שבת, נדפס בבחוקתי תלכו, שזה בחי' ערכם לפניהם כשולן ערוך' שהזכיר רבינו, שמרמז ג"כ על פרנסה, וזה בחי' יכול יהיו לומדים ואין מבינים, כי אם אין קמה אין תורה, קמ"ל שערכם לפניהם כשולחן ערוך' שהצדיק דואג שיהיה גם השפעות גשמיות, יעו"ש, ואע"פ שלכאור"א פשטות העניין במאמר אבל עכ"פ רמז יש בו וכפי שאולי נראה מעניין זה שמרמז גם על שפע הפרנסה שבא ע"י בירור העצה.

"ותשב באיתן קשתו וכו', משם רועה אבן ישראל" (בראשית מ"ט) אכהן וכו', בהינת התפילה יעקב וכו'.

וע"כ נקרא יוסף רועה אבן ישראל' דהיינו שהוא רועה אב וכו', כי גם יעקב צריך לבוא בבחינה זו ליוסף וכו' שבגשמויות יוסף כלכלו את יעקב (וכמבואר בגמ' ב"ב כג ע"א), כן גם ברוחניות שלימותו של יעקב היא דייקא ע"י יוסף וכו' (ל), ועניין הציצית היא האמונה בעצת הצדיקים, שבלי זה אי אפשר לקבל באמת את עצת הצדיקים, ובדברי מוהרנ"ת (בסוף הל' פסח ה"ז) מבואר שזה בחי' האמונה הנמשכת מעתיק דהיינו האמונה בעניין זה עצמו שיש סודות בכל דבר שזהו שורש עניין עצת הצדיקים, ולעיל נתבאר העניין באריכות).

סגולה להוללה להסתכל על הציצית, והסוד בפסוק (שם מ"ח): "הנה בנה יוסף בא אלף" כי כל אלו התבות מרמזין על הציצית דהיינו מנין החושים והחליות והקשרים במבואר ב"פרי עין חיים" (בשער הציצית, פרק ה, בהג"ה, עין שם), וזהו: "הנה בנה יוסף בא אלף" דהיינו בהינת ציצית כנ"ל על ידי זה 'זיתחוק ישראל'.

ביאור הרמז

ז"ל הפע"ח שם ומצוטט בהערות הרב ממשעריין: מ"ל כריכות הם קנ"ז כמנין יוסף, ומס"ך גודלין יש בכל הכנפות עם הציצית כמנין הנה וכמנין בנה. חוליות וקשרים והחוטין הם ל"ב והם שזורין הרי ס"ד כמנין בא אלף ע"כ. והגודלין נמנים בהם י"ב גודלים של הציצית לכל אחד מהד' כנפות, ועוד ג' אגודלין לכנף עצמו שהוא עוד י"ב גודלין, עולה בס"ה ס', וזה מתאים למה שנתבאר לעיל שהכנף שהוא בחי' הצמצום דקדושה הוא חלק מהתיקון של הציצית וק"ל).

תאנתו ורגילותו, כי הוא מרגל באכילת לחם ושאר מאכלים ועכ"פ כופה תאנתו ומקבל רפואות וסמים מרים בשביל פריאותו, ומקמת שהנפש רואה שהוא יכול לקח תאנתו בשביל איזה תכלית על גן היא הוורת אליו, כי היא מצפה שייכף תאנתו בשביל התכלית האמתי, לעשות רצון יוצרו ותברך'.

דהיינו שענין החולי הוא ע"י שהנשמה נפרדת מן הגוף וזה מהמת שהאדם אינו מסתכל על התכלית, וכשאדם מוכן לקחת רפואות אע"פ שהם מרות, בשביל הרצון לחיות, רואה הנשמה שהאדם מוכן לסבול מעט בשביל תכלית אמיתית וא"כ יש סיכוי שיכף תאוותו בשביל עבודת ה'.

והנה על פי דברי רבינו (באות ד) מתבאר שא"י רמז בעלמא, אלא יוסף עצמו הוא בחי' הציצית, וממילא כשבא יוסף אל אביו ע"י נתיחוק מחליו, כי כשראה את יוסף זה ממש כמו שהסתכל על הציצית כי יוסף עצמו הוא בחי' תיקון הברית שזה התיקון שנמשך ע"י הציצית וק"ל.

ביאור העניין למה הציצית הוא סגולה להוללה

והנה אף שבפשטות הוא עניין סגולה, אולי יש להוסיף בזה קצת תבלין על פי דברי רבינו במקום אחר, ועל פי זה יובן שא"י סגולה בעלמא ויובן יותר שייכותו לכאן כי בדרך כלל סגולות שייכות לספר המידות וכדו' וכשרבינו"ל מזכיר סגולה בליקוטי מוהר"ן הדבר אומר דרשניו.

והנה בזמננו על פי רוב אין הרפואות מרות כ"כ, ויש לבאר בזה דבר נפלא מאוד, כי בזמננו גם התרופות הרוחניות אינם מרות כ"כ, כי א"י לסוגופים ותעניתים כ"כ, אלא הצדיקים המשיכו לנו בעוצם כוחם תיקונים קלים מאוד כדוגמת תיקון הכללי והתבודדות ולימוד שו"ע וכדו', אלא שצריך לזה אמונה, שאדם יהיה מסוגל לסלק את דעתו ושכלו, וע"כ בזמננו הוא אותו בחינה ממש, שע"י שהנשמה רואה שהאדם מוכן לעשות דברים שאינו מבין בשכל, רק מאמין לרופאים שאמרו לו שזה מרפא, כך יש סיכוי שגם ברפואות נשמתו יבטל שכלו לקבל את התרופות של הצדיקים.

דהנה עניין החולי והרפואה מן החולי מבואר בדברי רבינו"ל (בליקוטי מוהר"ן קמא סימן רסח): וז"ל: 'בשואין האדם מסתכל על התכלית, לקמה לו חיים. והנה הנפש מתגעגעת תמיד לעשות רצון יוצרה, וכשרואה שאין האדם עושה רצונו ותברך, הם ושלום, אזי היא מתגעגע מאד לחזור לשושה, ומתחלת להמשיך עצמה להסתלק מגוף האדם, ומזה נחלה האדם, על ידי שנחלה פח הנפש, על ידי שפומשכת עצמה ממונה מחמת שאין ממלא רצונה, פי היא רוצה רק שיעשה רצון המקום ברוך הוא, ומה שהאדם חוזר לבריאותו על ידי רפואות. הוא מחמת שהנפש רואה שזה האדם יכול לקח עצמו לעשות הפך

ועל פי זה נפלא מאוד מה שסגולה להוללה להסתכל על הציצית, כי עניין הציצית היא בחי' תיקון העיניים וכמבואר לעיל, והתחלת התיקון הזה הוא בבחינת ההסתכלות על התכלית, שזה עיקר תיקון העיניים וההסתכלות הנכונה, שאדם יסתכל תמיד אל התכלית, ועל כן ההסתכלות בציצית דייקא היא סגולה להוללה ויומתק יותר על פי מה שנתבאר קודם שבזמננו עיקר התיקון הוא ע"י האמונה והביטול, שזה ממש כל מה שמתבאר במאמר שהעיקר הוא לזכות לעצת צדיקים שהם משנים את ההסתכלות של האדם, אלא שיש עצת רשעים שמכניסים כפירה ואפיקורסות שלא להאמין ולהתבטל לדברי הצדיקים, אבל אם האדם מוכן לבטל שכלו בשביל עצת הרופאים יש סיכוי שיכטל שכלו ויקבל את עצת הצדיקים שבאמת היא מתוקה מאוד וצריך לזה רק אמונה, וזה בחי' הציצית שהיא בחי' האמונה בעצת הצדיקים, שזה בחי' האמונה הנמשכת מעתיק, וכדלעיל, ולפי"ז בחינת הרפואה של זמננו מרומזת במאמר הזה ובעניין הזה ודו"ק.

❖ סדרת מאמרים בעניין: דרך ברסלב ודרך ליטא, הילכו שניהם יחדיו? ❖

בדורנו אנו עדים ב"ה לתופעה ההולכת ומתרחבת של בני ישיבות אשר התחנכו בישיבות ליטאיות, המתקרבים בשלב מסוים של חייהם לדרך ברסלב, ומוציאים בה מעם נפלא. והנה לאנשים שאינם מכירים מבפנים את שני הדרכים ומסתכלים על הדברים מבחוץ, שני הדרכים עלולים להיראות כביכול כסותרות זו את זו באופן שכמעט אי אפשר להפגיש ביניהם. אולם לאמיתו של דבר, מי שמכיר ומתבונן יותר לעומק, יודע שיש בין שני הדרכים הרבה נקודות מקבילות ומשלימות, והחיבור ביניהם מהווה קרקע פורייה שמאפשר צמיחה מיוחדת. ברצוננו להתבונן במאמרים הבאים בכמה נקודות השייכות לענין זה.

מאמר ז

עניין לימוד התורה במשנת ברסלב – המשך

סוגיית: תלמוד תורה עיקר או תפילה עיקר (אות ב)

הוא גדול מהם². ואשר על כן הלימוד חייב להיות באופן שהוא אכן מצמיח את כל חלקי המעשה, ובאופן אחר לא נאמר שהוא גדול מכל המצוות³.

ולכן אמרו בגמרא (ברכות יז, א): 'מרגלא בפומיה דרבא, תכלית חכמה תשובה ומעשים טובים'.

ועוד אמרו (יבמות קט, ב): 'כל האומר אין לי אלא תורה (שאינ מקיים – רש"י), אפילו תורה אין לו' (אפילו שכר לימוד אין לו – רש"י).

וכתב הגר"א (אבן שלימה פ"ה אות ו): 'כמו שעיקר האילן הוא הפרי, כן לא המדרש עיקר אלא המעשה, ואין נקרא צדיק אלא במעשי המצוות ועליו העולם עומד'.

והיינו משום שכל תכלית לימוד התורה הוא להביא לקיום, וכאשר חסר הקיום, אין ערך גם ללימוד.

ויתירה מזה, מאחר שכל תכלית הלימוד הוא להביא לקיום, לכן גם מידת הערך של הלימוד הוא במידה שבה הוא מביא לקיום, וכמו שכתב הרמח"ל בדרך ה' (ח"ד פ"ב): 'ואולם מי שמטרה ומקדש עצמו במעשיו, הוא ימשיך בתלמודו השפעה כשיעור ההכנה שהכין את עצמו, וכשיעור שירבה בהכנה כן ירבה יקר התלמוד וכו'. והוא מה שמצינו בחכמים הקדמונים, שתורתם היתה מעטירתם כה גדול ונותנת להם מעלה ויקר,

במאמר הקודם הובא החילוק שבין גדולי החסידות לגדולי ליטא בשאלה האם לעשות את העיקר מתלמוד תורה או מתפילה. ובמאמר זה נשתדל לבאר מעט נקודה השייכת לשורש עניין זה.

הנה מצד אחד, על מצות תלמוד תורה נאמר שהיא שקולה כנגד כל המצוות, ונאמרו בדברי הו"ל הפלגות גדולות על מעלת עסק התורה יותר מכל שאר המצוות. וגם מבחינת השקעת הזמן וכוונת הנפש, ברור שכדי לזכות לתורה של תורה צריך לעסוק בה בקביעות ולהשקיע הרבה כוחות בקניינה, ולפי זה היה ראוי לכאורה לעשות את עסק התורה עיקר ואת העסק בשאר ענייני עבודת ה' מפל.

אולם מאידך, אנו מוצאים בכמה מקומות שכל מעלת לימוד התורה תלויה בכך שהלימוד מביא לידי מעשה, וקשור עם החלקים האחרים של עבודת ה', ויש חשש גדול שאם עושים את העיקר רק מלימוד התורה, ישאר כל ימיו בלימוד בלבד ולא יגיע לחלקים אחרים בעבודת ה', ואז גם לימודו ישאר במדרגה פחותה.

ונביא כמה מקורות מתוך רבים לכך שמעלת התורה מותנית כמה שהיא מקושרת עם חלקים אחרים בעבודת ה'.

א. מסקנת הגמרא בקידושין (מו, ב) שתלמוד תורה גדול ממעשה המצוות, אולם אין זה מפאת הלימוד עצמו, אלא משום ש'תלמוד מביא לידי מעשה', והיינו שכל מעלת הלימוד על פני כל המצוות הוא משום שיש בו כח להביא לידי מעשה וקיום של כל המצוות, ולא נרחיב כאן במחלוקת רש"י ותוספות על המשמעות המעשית של העניין¹, אבל מה שברור לגמרי הוא שמעלת הלימוד הוא דווקא בהיותו שורש שמצמיח את כל חלקי המעשה, ובזה הוא כולל את כל אותם דברים שיוצאים ממנו, ולכן

² כלשון המהר"ל בדרוש על המצוות: 'כי התלמוד לא שהוא הכנה בלבד למעשה, רק שהוא עצמו מוציא המעשה לפועל כמו שאמרנו, כי התורה היא ההתחלה וכל שהיא התחלה גורם שיצא גמר הפועל, א"כ היא פועלת המעשה בעצמו. כמו הורע שבהיורעו גורם שיצא הענף לפועל, כך התורה בהורעה באדם פועלת הגמר וגמר שלה הוא המעשה, שלא ניתנה כי אם לתכלית המעשה לא לזולת זה כמו שאמרנו. והו שאמר שהתלמוד מביא לידי מעשה, ר"ל שהתלמוד בעצמו פועל וגומר גם המעשה כאשר יפעל הורע הצמיחה לאילן. ומצד הוה ראוי שיהיה תלמוד גדול כי לעולם האב גדול מהתולדה היוצאת ממנו'.

³ וראה שוע הרב ת"ת ד, ה שמובר על פי זה שמעלת הלימוד יותר מכל המצוות היא רק בלימוד המביא לידי מעשה, אך כשולמוד קדשים ומהרות שאינם נוגעים למעשה אין לימוד זה שקול ככל המצוות. אולם סתימת הדברים כירושלמי פאה פ"א שכתב שדיבור אחד מדברי תורה שקול ככל המצוות ולא חילק איזה דברי תורה, לא משמע כן. וצ"ל שבכל לימוד שהוא יש בחינה שמביא לידי מעשה, הגם שאינו עוסק בהלכה למעשה, וכמו שכתב השל"ה בסוף מס' שבועות וז"ל: 'נוכל לומר כי אין הכוונה תלמוד מביא לידי מעשה על דרך לא עם הארץ חסיד, דמכח שלומד יודע מה לעשות וכו', אלא שהכוונה שהחטא בא מיד החומר, ובהתמעט החומר בהסתלק המסך בהתגברות הצורה, נמצא שמכיר באמת ופעולתו טוב מאד, והנה מכח התלמוד תושיה מתגבר כה השכל, והו סיבה שמוכן לבוא לידי מעשה טוב'. וכדברים הללו ממש כתב המהר"ל בנתיבות עולם נתיב התורה פ"ה, עיי"ש שמאריך.

¹ בקצרה, שיטת רש"י ב"ק יז, א שהמעשה עדיף מהלימוד, ותוספות שם ובקידושין הקשו עליו ופירשו שהתלמוד גדול, ובדעת רש"י ביארו השיטמ"ק ב"ק יז, ב בשם ה"ר ישעיה והפנ"י והתורת חיים שם שבכחותיו של האדם לימוד גדול כי אם לא כן לא ידע כיצד לקיים, אבל לאחר שכבר למד, המעשה טוב מהלימוד. וכן הובאה שיטה ב בתוספות קידושין מ, ב בשם יש מפרשים. וכן שיטת המאירי ב"ק יז, ב. וכן פסק השל"ה (ריש מסכת שבועות פרק נר מצוח) וז"ל: 'אבל מי שלמד כבר ויודע כל הדינים והמעשים, אוי טוב יותר לרדוף ולהפש אחר איזה מצוה מהלימוד, כי מעשה המצוות הם התכלית'. וכן סובר בעל ראשית חכמה בהקדמת ספרו. אולם שיטת תוספות כב"ק שם ובקידושין מ, ב שהלימוד גדול מהמעשה לעולם. וכך היא משמעות סתימת לשון הרמב"ם פ"ג מת"ת. וכך נקמו רבים מגדולי הדורות האחרונים ובכית מדרשו של הגר"א ותלמידיו.

מה שלא נמצא בדורות האחרונים, מפני יתרון הכנתם על הכנת האחרונים.

ב. אמת הדבר שכאשר לימודו של אדם הוא באופן הראוי המביא לידי מעשה, ישנה תכלית של מעלה גדולה שזוכים לה גם מעצם הלימוד עצמו, ומעלה זו הגדירו הנפש החיים⁵ והתניא⁶ שהוא יתברך ורצונו אחד, והדבק ברצונו על ידי ידיעת איזה דין או דבר אגדה שהוא רצונו ודעתו של הקדוש ברוך הוא, דבק בו ממש. ובדרך ה'⁷ ביאר כי בתורה נקשרת ההשפעה הגדולה מכל ההשפעות, 'שהוא תכלית מה שאפשר שימצא בנמצאות מעין המציאות האמיתית שלו יתברך, ויקר ומעלה מעין אמתת מעלתו יתברך'.

אולם יחד עם זה, כיון שמעלת התורה היא בכך שהיא דיבורו ורצונו יתברך, ובה נקשרת ההשפעה הגדולה ביותר מכל ההשפעות, לכן יש תנאים כדי לזכות בתורה בכחינה הזו. ובדרך ה' שם כתב שישנם שני תנאים עיקריים, והם: גישה נכונה ללימוד מתוך ידיעה שעוסק בדברותיו של הקדוש ברוך הוא, ותיקון המעשה. ובקשר לתנאי הראשון כתב שכיון שההשפעה הזו שבתורה היא ענין אלוקי נשגב ביותר, לכן כדי לזכות לו ידאי שיש לו לאדם לירוא ולרעוד בעסקו בענין כזה, **שנמצא הוא ניגש לפני אליו ומתעסק בהמשכת האור הגדול ממנו אליו**. והנה צריך שיבוש משפלותו האנושי, וירעש מרוממותו יתברך. והנה יגל מאד מחלקו הטוב שזכה לזה, אך ברעדה כמו שכתבתי. ונכלל בזה, שלא ישב בקלות ראש, ולא ינהג שום מנהג בזיון, לא בדבריה ולא בספריה, וידע לפני מי עומד ומתעסק. וכתב שרק אם עושה כן יזכה להשפעה הזו שבתורה, **אבל אם תנאי זה יחסר ממנו, לא תמשך ההארה על ידו, ולא יהיו דבריו אלא כשאר כל הדיבורים האנושיים**, הגיונו כקורא איגרת, ומחשבותיו כחושב בדברי העולם. ואדרבא, לאשמה תחשב לו, שקרב אל הקדש בלי מורא, ומקל ראשו לפני בוראו, ועוד מדבר לפניו ומתעסק בקדושתו יתברך'.

ובודאי דבריו של הרמח"ל הם חמורים מאוד והלואי וזכה לקיימם כראוי, אבל על כל פנים למדנו מדבריו שככל שתגדל אצל אדם ההכרה לפני מי הוא עוסק בתורה, ויזכה לראות את לימוד התורה כעיסוק בהתקשרות אליו יתברך, כך תימשך אליו על ידי לימודו השפעה גדולה יותר, וכמו שסיים שם הרמח"ל: **'ואולם, כפי מדרגת המורא ושיעור הכבוד והזהירות בו, כן יהיה שיעור יקר הלימוד ומדרגת ההשפעה הנמשכת על ידו'**.

ג. על דרך זו, מוצאנו בכמה מקומות, שיתכן שאדם יזכה לאהבת תורה, אבל ישכח מנותן התורה, והמח"ל בהקדמתו לספרו תפארת ישראל האריך בזה וכתב שפעמים דווקא האהבה לתורה תשכח ממנו את אהבת נותן התורה, כאשר לא נותן את תשומת לבו להגיע מתוך לימודו לאהבת נותן התורה, וזה נקרא ש'לא בירכו בתורה תחילה', היינו שלקחו את התורה בלי סיבתה. עיין שם בדבריו. וראה גם בב"ח או"ח סימן מז בעניין זה.

ובהקדמת השל"ה הקדוש (אות ב) כתב כי 'לא יכול אדם לבא לכתר תורה אם לא יהיה לו הכנה ביראת הטא, שנפשו חשקה בדביקות ה'

⁴ כמו שכתבו בדרך ה' ח"ד פ"ב ובנפש החיים ש"ד פ"ו ובשו"ע הרב ת"ת ד, ב, ובאור ישראל סימן כז ובהתם סופר נדרים פא, ב, ובהקדמת הבית הלוי ועוד.

⁵ שער ד' פ"ו.

⁶ ליקוטי אמרים פ"ה.

⁷ ח"ד פ"ב.

יתברך, ולב טהור לו חושק ומתאוה להדביקות, ורק על ידי זה בא מהתלמוד למעשה⁸.

ד. יש גם הרבה מקורות שעיקר מעלות התורה שנאמרו בחז"ל, נאמרו על העוסק בתורה לשמה, כמבואר באבות פ"ו המעלות הרבות של העוסק בתורה לשמה, וכתב המהר"ל שם כי חז"ל מנו שם את מעלות התורה, ומה שאמר 'לשמה' דווקא, היינו 'כי כאשר למד תורה לשמה יש לו מעלת התורה שהרי הוא לומד לשמה... וכל המעלות אשר זכר כאן הם מפני עצם מעלת התורה, ומעתה אם לימודו בתורה לשמה, יש לאדם המעלה אשר ראויה לתורה עצמה, אבל אם אין לימודו לשמה אין לו המעלה שראוי אל התורה עצמה שהרי אין לימודו לשמה'.

ובאור החיים ריש פרשת בחוקות⁹ כתב על לימוד שלא לשמה אלא להתכבד: 'לא שיש רצון הבורא בלימוד זה, אלא לתכלית היוצא ממנו שיבא ללמוד לשמה, ותורה זו אין בסגולתה להציל מוצר הרע בבוא עבירה לידו¹⁰. והמעין במאמרי חז"ל שהביא בנפש החיים שער ד' על מעלות התורה, יראה שכרוב המקומות הודגש שמדובר על העוסק בתורה לשמה'.

ה. יש מושג של תורה שנהפכת לסם המות, שעליה אמרו חז"ל (יומא עב, ב) 'לא זכה, נעשית לו סם המות', ושם מדובר על תורה בלא יראת שמים. ואין זה דבר פשוט כלל לזכות לתורה יחד עם יראת שמים, ואפילו רבא היה צריך להזהיר את תלמידיו 'בממותא מיניכו לא תירתון תרתי גיהנם', ופירש רש"י: 'להיות יגעים ועמלים בתורה בעולם הזה ולא תקיימוה, ותירשו גיהנם במותכם, ובהייכם לא נהניתם בעולמכם'. והגר"א כתב (בפירושו למשלי יט, ט, ושם כד, לא) שהתורה לנפש היא כמו מטר היורד על הארץ שמצמיח מה שיש בארץ, וכן בתורה, אם לבו טוב ויש לו מידות טובות ויראת שמים, התורה תגדיל את יראתו, ואם יש בלבו פסולת, התורה תצמיח אותה חם ושלום, וזהו 'לא זכה נעשית לו סם המות'. ולכן 'צריך אחר הלימוד לבער הפסולת ממנו, ביראת הטא ומעשים טובים'. ובבית מדרשם של גדולי החסידות ואהריהם גדולי המוסר מקובל שבדורות שלנו לא כ"כ פשוט להינצל מזה. וראה עוד תורה י"ב בליקו"מ אות א' שכתב 'שבגלות הזה, על פי הרוב הלומדים אינם הגונים, ועיי"ש שמבאר מהיכן נמשך הדבר. וזה דבר שלא פשוט לומר אותו, אבל מי שמתבונן סביבו ובעיקר בתוך עצמו יכול לראות זאת, כיצד מתורה בלבד לא ניתן לצמוח בדרך הישרה כאמת בדורות שלנו. וכבר אמר החפ"ץ חיים שגם מתנגדי המוסר מודים כבר בדורו שאי אפשר בלי מוסר, ואמר לג"ר אלחנן ווסרמן זצ"ל על ישיבה אחת, שאם לא לומדים בה מוסר, אזי כל הלימוד שלהם לא שווה 'שמעק טבק' (לקט רשימות להגר"נ וכמפויגל זצ"ל, אלול וימים נוראים עמוד לח).

⁸ ובספר נועם אלימלך (ליקוטי שושנה בסוף הספר) כתב: 'וזהו העוסק בתורה בלבד (דומה כמי שאין לו א-לוה), דעל ידי עסק התורה זוכה אדם לבא אל הדביקות ולהתעוררות רהמים, ואם עוסק בתורה לבד פירוש בלא דביקות כי אם שלומד תורה, בודאי הוא מחמת מעשיו המקולקלין וזהו דומה כמי שאין לו א-לוה כיון שאין לו דביקות בהבורא יתברך שמו אלא בתורה'.

וראה בתיקוני זוהר (דף ו, א) שכתב במפורש דהא דתלמוד מביא לידי מעשה הוא רק כשיודע מי ברא את התורה ונתנה לנו, אך אם אינו מכיר את נותן התורה ואין לו אהבה ויראה כלפיו, עליו נאמר במשנה 'לא עם הארץ חסיד ולא בור ירא הטא'.

⁹ ויקרא כו, יג, וכן כתב עוד שם בפסוק יד.

¹⁰ וכ"כ בפשימות הגרא"מ שך זצ"ל בהקדמת ספר אבי עזרי מהדורא תליתאה, התורה שלא לשמה אינה יכולה להציל את הלומד מפחיתויות כמו קנאה תאוה וכבוד, דרך בלומד תורה כצורתה לשמה נאמר שזוכה לדברים הרבה וכיניהם שמרחתו מן החטא. וראה עוד בענין זה בספר דרופתקי דאורייתא ח"ג סימן מז.

הפתעה מיוחדת נרשמה במהלך הערב בהופעת מקהלת ילדים נפלאה ומקהלת 'משיבת נפש' בהוד השרון שריגשה את הקהל בשירי ברסלב. מחזה שהרטיט את לבבות המשתתפים.

כאש קודש נשמעו דבריו הוצבי הלהבות של הרה"ח ר' פנחס בונקר שליט"א ששלח את הקהל בדברותיו במעלת רבי נתן זיע"א ובהוכח ומעלת הקשר האמיתי עם אבינו שבשמים.

בשלב זה התזמורת פצחה בניגוני שמחה יחד עם הזמר אברימי לונגר. שפתח את מהרזות ניגוני השמחה בשיר המרגש "נצחתי ואנצח, גמרתו ואגמור, אני נהר המטהר מכל הכתמים".

המעגלים כמו פרצו מאליהם. ברחבי האולם הגדול נפתח מעגל ענק בו פיוזו לכבודו של בעל ההילולא כלל המשתתפים בהילולא.

ניתן היה לראות במעגל – כמו בכל רחבי האולם – יהודים מכל הגוונים והסוגים. לבושי קאפטין לצד בהורי ישיבות עם הליפות קצרות, מגבעות לצד כיפות צבעוניות.

במהלך כל ההילולא חולקו כמויות של מיני מזונות ושתייה להשביע נפש כל חי בפרט לאחר יום צום.

הגולה נערכה בסוף הערב – בין המשתתפים בכיסוי חלק מההוצאות המרובות – על כרטיס מיסה לאומן ועל ספרים מספרי ברסלב.

בחצות נערך קומזיץ עם הבעל-מנגן הרב גיא-צבי מייזן ששר משיריו על מעלת רבי נתן.

ניתן לשמוע שידור חוזר מההילולא הגדולה בקו היריד: 03-711-32-33.

זה המקום להודות לכלל המורחים והמוסרים את נפשם על קיום ההילולא "ברצון בממון ובטרחא" כפשוטו ממש! ובפרט זה המקום להעלות על נס את בית המדרש 'משיבת נפש' בבני-ברק אשר כל השנה מקום זה מהווה אבן-שואבת למבקשי אורו של רבינו הקדוש ואשר כל היריד וההילולא היו מכוהם ותחת הסותם.

חובות עצומים מהוצאות ההילולא רובצים על כתפי המארגנים שפשוט מסרו-נפשם על היריד. זה הזמן לתרום לכיסוי ההוצאות ולקיים את צוואת מוהרנ"ת בעל ההילולא: רק אני מקווה, שדף אחד מספרי רבינו יהיה תיקון על הכל! ובכן אני מצווה אתכם, שתעסקו בהדפסת הספרים, שתהיו חזקים בעניין זה כממון ברצון ובטרחא!

ניתן לתרום בכמה דרכים: א. במזומן – נא לפנות לפל': 148-158-0534.

ב. באשראי בארבעה אפשרויות: 1. דרך מכשירי 'קהילות' שבבתי הכנסת שבכל רחבי הארץ. מחפשים: 'משיבת נפש', נכנסים ותורמים בתיבת היריד (תיבה: 6). 2. דרך קו 'קהילות': 073-275-7000 בשלוחה: 4503, נכנסים ותורמים בתיבה מספר 6. 3. דרך קו היריד: 03-711-32-33 בשלוחה: 4. דרך אתר 'קהילות' (מוגן ומאובטח) [משיבת נפש | יריד הספרים](http://www.mshibatnesh.com). ג. בהפקדה בנקאית: בנק: מזרחי. סניף: 469. מס' חשבון: 258562. על-שם: קרן הסידי ברסלב בני ברק.

מעוניין להתעדכן ראשון לקראת היריד וההילולא של השנה הבאה? שלח בקשה לכתובת: verid148@gmail.com

ליצירת קשר ניתן גם להשאיר הודעה בקו היריד 03-711-32-33 שלוחה 6 ונשתדל להיענות לפנייתכם!

יריד הספרים הענק

והילולת מוהרנ"ת המרכזית:

שעות ששינו עולם!

הבורות ושיעורים למקורבים! ||| לדיווח על שיעורים ועוד נא להשאיר הודעה בקו 'חניכי הישיבות' – ברסלב, בשלוחה: 72

עיר	נושא השיעור	מגיד השיעור	יום ושעה	לפרטים
בני ברק	ליקוטי מוהר"ן בעיון לפי הסדר	הרב אלהו עטייה שליט"א	יום שלישי ב-7:30	בית הכנסת ברסלב רח' מימון
בני ברק	התחזקות	הרב שרגא זילברמן שליט"א	יום שלישי ב-8:30 בערב	בית הכנסת ברסלב רח' מימון
בני ברק	'תמימי דרך' הליכה עם תורה	לומדים בחבורה חבורת חניכי הישיבות – ברסלב ב"ב	פעם בשבוע	0548487317
בני ברק קרית הרצוג	ליקוטי הלכות	לומדים בחבורה	מוצאי שבת בבית פרטי בשעה: 10:00	0548496139
בני ברק קרית הרצוג	שיעור התחזקות	נושא בפרשה	בכל ליל שבת מברכים	0548496139
בני ברק בית שמש	התחזקות חבורה ללימוד	רבנים שונים לומדים בחבורה	יום שני בערב לבחורים יום שישי	0548517128 0548528387

מנוי לגליון המקורבים!

חדש! ניתן לעשות מנוי לקבלת גליון 'המקורבים' וכן את גליון 'הקבצו' עד לביתכם דרך מכשירי 'קהילות' שבבתי הכנסת. ב-20 ₪ לחודש. חפשו: עלמא דאורייתא. המנוי על-דעת המערכת! לברורים: 054-848-73-17

אחי היקר!

עד מתי נחכה למשיח – – – בשביל ללמוד זוהר??? הגיע הזמן שנבין – – – לימוד זוהר מביא את המשיח!!!
כותב זוהר הקדוש (פרשת נשא, קבו.): "ומשום ששעתידיים ישאל לטעם מעין תתיים, שהוא ספר זוהר הזה, יצאו בו מהגלות פרחמים!!"
רכוש לך עוד היום את סט ספרי זוהר הקדוש עם הפירוש הנפלא 'מתוק מדבש' משלוח חינם עד הבית! וכן ניתן להזמין את כל ספרי בעל 'מתוק מדבש'.
ע"י נציג אישי: 054-848-73-17

אמר רבינו הקדוש:

"רציתי שהעניין שלי יתפשט בלבבות האנשים המתמידים בעבודתם כאנשי ליטא!!"

(שיח שרפי קודש זו"ב, סימן נ"ר)

מידעון מקיף ל'חניכי הישיבות' – ברסלב

קו 'חניכי הישיבות' – ברסלב:

077-31-40-331. שיעורים שירים ועדכונים.

קו העדכונים (הודעות) של 'חניכי הישיבות' –
ברסלב: 02-594-78-57.

להצטרפות לרשימת הצינתוקים יש להתקשר
לפל" המופיע מטה.

עלון הקבצו (יו"ל ע"י ארגון 'הקבצו') – ניתן
לקבל את העלון בדוא"ל בשליחת בקשה
לכתובת: vhecmu@gmail.com

עלון המקורבים - ניתן לקבל את העלון בדוא"ל
בשליחת בקשה לכתובת:
E0773140331@GMAIL.COM

ניתן להשיג את העלונים גם דרך המפיצים
ברחבי הארץ. מפיץ ראשי בבית שמש: 054-
853-7200. מפיץ ראשי בבני ברק: 054-848-
73-17.

כל אחד נציג! בכדי שהעלונים יבואו ליעדם
דרושה 'הפצה רוויה', כלומר כל אחד מוזמן
להיות מפיץ בעיר שלו \ בשכונה שלו \ בישיבה
שלו, כך שעם הזמן ההפצה 'תכסה' את כל
הארץ.

בדואר: ניתן לקבל את עלוני 'הקבצו'
'המקורבים' עד לביתכם. במכשירי 'קהילות'
בבתי הכנסת מחפשים: 'עלמא דאורייתא'. בהו"ק
של 20 נח לחודש. המנוי על-דעת המערכת!

לקבלת 'החיזוק היומי' מאת הרב ישראל
מאיר גלינסקי לאימייל יש לשלוח בקשה
לכתובת: yefabian@gmail.com (החיזוקים
מתפרסמים לאחר מכן בעלון 'המקורבים').

לתרומות לארגון 'הקבצו': ניתן לתרום
במערכת 'קהילות' שבבתי הכנסת תחת הערך:
'איגוד הפעילים' \ 'הקבצו'. או בטל' 'קהילות':
073-275-7000 בשלוחה: 9462. ניתן לתרום
גם בהעברה בנקאית ביצירת קשר במספר הפל'
המופיע מטה.

לתרומות לעלון 'המקורבים': ניתן לתרום
במערכת 'קהילות' שבבתי הכנסת תחת הערך:
'עלמא דאורייתא' או בטל' 'קהילות': 073-275-
7000 בשלוחה: 11318 (ולעדכן אותנו). ניתן
לתרום גם בהעברה בנקאית ביצירת קשר
במספר הפל' המופיע מטה. או דרך קו 'חניכי
הישיבות' ברסלב, בשלוחה: 09.

שידוכים ל'מקורבים': נפתח מאגר שידוכים
יחודי ואיכותי מבית 'הקבצו', המיועד לבני
הישיבות שהתקרבו לרביה"ק ומחפשים שידוך
בכוון זה.

להרשמה וקבלת טופס: 058-32-60-647

או בכתובת: A9996560@GMAIL.COM

ניתן לקבל מידע כללי ומקיף בחסידות ע"י
'ברסלב גלובל' בכתובת האימייל:
info@breslevglobal.com

לכל שאלה וברור בנוגע למופיע בדף זה (ובכלל) ניתן ליצור קשר בפל': 054-848-73-17.

או בדוא"ל בכתובת: E0773140331@GMAIL.COM

שים לב: פרוספקט זה מכיל מידע כללי עבור כלל המקורבים ואינו שייך דווקא לארגון הנפלא 'הקבצו'.